

HUNGER GAMES

Suzanne Collinsová

ARÉNA
SMRTI

FRAGMENT

HUNGER GAMES

Aréna smrti

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Suzanne Collinsová – HUNGER GAMES – Vražedná pomsta
Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ
Roderick Gordon, Brian Williams – Hlouběji do PODZEMÍ
Lisa J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

Suzanne Collinsová
HUNGER GAMES – Aréna smrti – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

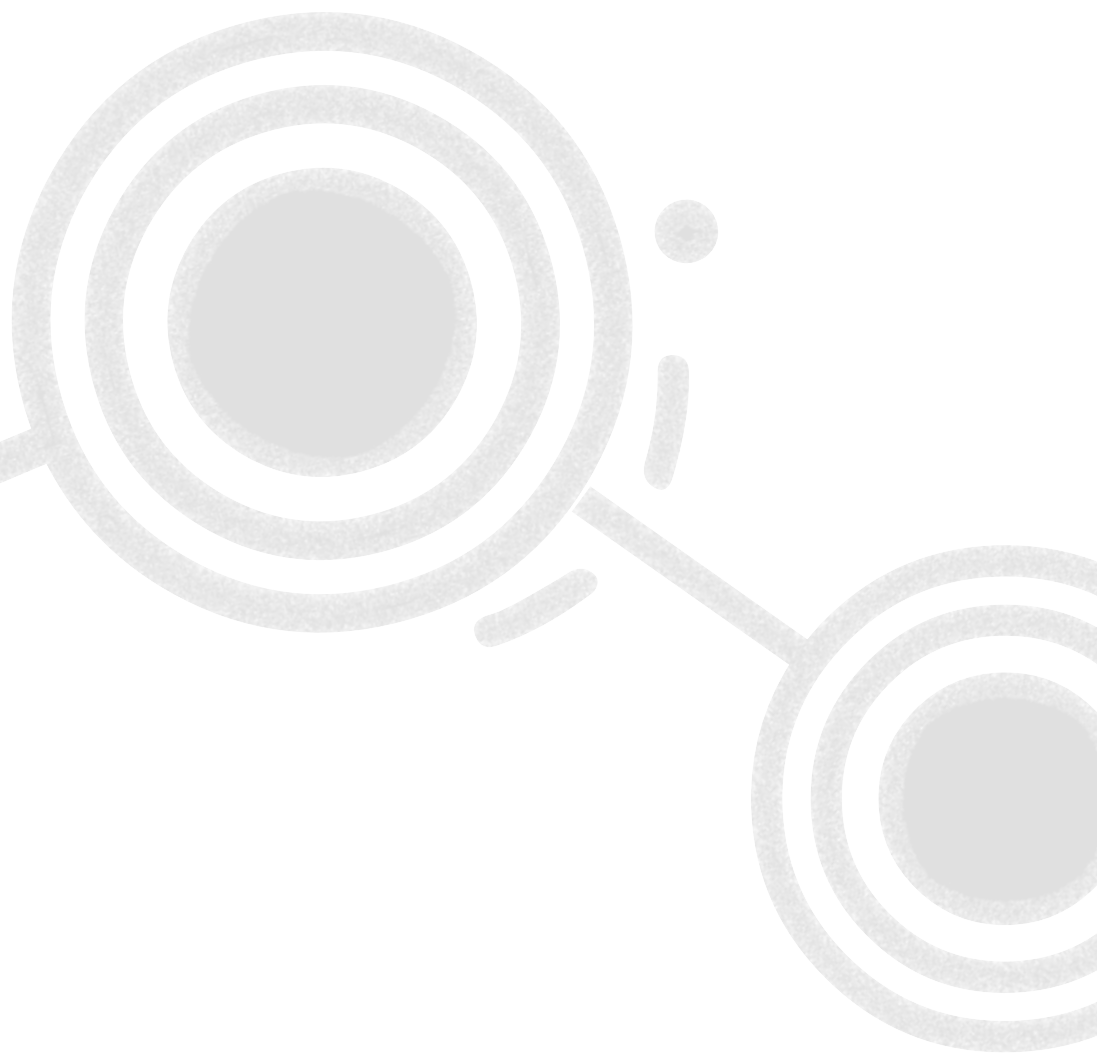

HUNGER GAMES

ARÉNA SMRTI

Suzanne Collinsová

Věnováno Jamesu Proimosovi

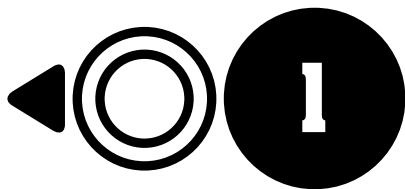

PRVNÍ ČÁST

SPLÁTCI

Když se probouzím, druhá strana postele je chladná. Natahuji prsty směrem k Priminu teplu, ale nahmatám pouze hrubý plátěný povlak matrace. Určitě měla zlé sny a vlezla si k matce. Není divu. Dnes je Den sklizně.

Zvedám se na loket. V ložnici je dostatek světla, abych na svou mladší sestru Prim viděla. Leží schoulená a tulí se k matčinu tělu. Mají tváře přitisknuté k sobě. Matka ve spánku vypadá mladší – pořád unaveně, ale ne zničeně. Primina tvář je svěží jako kapka deště a krásná jako prvosenka, po které dostala jméno. Matka byla kdysi taky velice krásná. Nebo mi to aspoň lidé říkali.

U Priminých nohou sedí ten nejošklivější kocour na světě a hlídá ji. Chybí mu polovina ucha, má rozmáčklý nos a jeho oči připomínají barvou shnilé ovoce. Prim ho pojmenovala Prys-kyrník, protože trvala na tom, že jeho kalně nažloutlý kožich svítí jako ta zářivá květina. Prys-kyrník mě nenávidí. Nebo mi každopádně nedůvěřuje. Ačkoliv je to už řada let, mám pocit, že si stále pamatuje, jak jsem se ho pokusila utopit ve vědru, když ho Prim přinesla domů. Bylo to vychrtlé kotě s břichem nateklým od červů a plné blech. To poslední, co jsem potřebovala, byl další hladový krk. Prim ale úpěnlivě škemrala, a dokonce i plakala. Musela jsem dovolit, že s námi kotě zůstane. Dopadlo to dobře. Matka ho odčervila a stal se z něj rozený lovec myší. Občas chytí i krysu. Někdy při porcování úlovku házím Prys-kyrníkovi vnitřnosti. Časem na mě přestal syčet.

Vnitřnosti. Žádné syčení. To je nejbližší vztah, jaký kdy navážeme.

Spouštím nohy z postele a obouvám si lovecké boty z pružné kůže, která se vytvarovala podle mých nohou. Natahuji si kalhoty a košili, zastrkuji dlouhý tmavý cop do čapky a беру si vak na jídlo. Na stole leží vynikající kozí sýr zabalený do listů bazalky a přiklopený dřevěnou miskou kvůli hladovým myším a kočkám. Dostala jsem ho od Prim jako dárek ke Dni sklizně. Opatrně ukládám sýr do kapsy a vycházím ven.

Naše část Dvanáctého kraje, takzvaná Sloj, je obvykle plná horníků, kteří v tuto hodinu míří na ranní směnu do uhelných dolů. Jsou to lidé se shrbenými rameny a oteklými klouby prstů a mnozí z nich už dávno vzdali marnou snahu čistit si zlomené nehty i vrásky ve vyzáblých tvářích od uhelného mouru. Dnes však černé ulice zejí prázdnotou. Okenice nízkých šedých domků jsou zavřené. Sklizeň začíná ve dvě hodiny. Lidé si přispávají. Pokud mohou.

Náš dům stojí téměř na konci Sloje. Stačí projít několika bránami a ocitnu se na zanedbaném poli, jemuž říkáme Louka. Od lesů, které obklopují skoro celý Dvanáctý kraj, je pole odděleno vysokým plotem zakončeným ostnatým drátem. Teoreticky by měl být dvacet čtyři hodin denně pod elektrickým proudem, aby odrazoval šelmy žijící v lesích – smečky divokých psů i samotářské pumy a medvědy –, které kdysi ohrožovaly naše ulice. Elektřinu do něj ale pouštějí nanejvýš na dvě nebo tři hodiny večer, takže se ho většinou člověk může klidně dotknout. I tak ale vždycky nejprve chvíli pozorně poslouchám, jestli neuslyším hučení elektřiny. Plot je tichý jako kámen. V úkrytu za houštím si lehám na břicho a proplazím se pod půlmetrovým pruhem, který je už roky uvolněný. Plot má řadu dalších slabých míst, ale k tomuhle to mám z domova nejbliž, a tak většinou vcházím do lesa právě tudy.

Jakmile se ocitám mezi stromy, беру si z dutého kmene luk a toulec se šípy. Ať už je plot pod proudem nebo není, udržuje šelmy mimo Dvanáctý kraj. Po lese se však pohybují volně a navíc si člověk musí dávat pozor na jedovaté hady i vztekla zvířata. Taky tady nejsou žádné stezky. Je tu ale jídlo, pokud ho umíte najít. Můj otec to uměl a předal mi část svých vědomostí, než ho roztrhal na kusy výbuch v dole. Nezbylo z něj nic, co bychom mohli pohřbít. Tehdy mi bylo jedenáct. O pět let později na něj stále ze spaní křičím, aby utekl.

Ačkoliv je vstup do lesa zákonem zakázán a za pytlacení hrozí ty nejpřísnější tresty, riskovalo by to víc lidí, kdyby měli zbraň. Většina ale nemá odvalu ani u sebe nosit nůž. Můj luk je vzácnost – vyrobil mi ho otec, spolu s několika dalšími, které mám dobře poschovávané po lese a pečlivě zabalené do vodotěsných obalů. Otec by býval mohl vydělat dost peněz, kdyby je prodal, ale kdyby to zjistily úřady, čekala by ho veřejná poprava za podněcování ke vzpouře. Většina mírotvorců dělá, že nevidí těch pár lidí, kteří loví, protože mají stejný zájem o maso jako ostatní. Vlastně patří mezi naše nejlepší zákazníci. Nikdy by však nepřipustili, aby někdo ve větším měřítku vyzbrojoval obyvatele Sloje.

Na podzim se pár nejstatečnějších odvažuje v lesích trhat jablka. Vždycky se ale drží v dohledu Louky, aby mohli v případě potíží utéct do bezpečí Dvanáctého kraje. „Dvanáctý kraj. Místo, kde člověk může bezpečně umřít hladem,“ šeptám si pro sebe a rychle se ohlížím přes rameno. I tady, uprostřed nicoty, si člověk dělá starosti, aby ho někdo nezaslechl.

Když jsem byla mladší, znervózňovala jsem matku tím, co jsem říkala o Dvanáctém kraji a lidech, kteří řídí naši zemi Panem ze vzdáleného města zvaného Kapitol. Nakonec jsem pochopila, že prostořekost by nás jen přivedla do ještě větších pro-

blémů, naučila jsem se držet jazyk za zuby a nasazovat nepro-
niknutelný výraz, aby nikdo neuhodl, co si myslím. Tiše plním
svoje úkoly ve škole. Na veřejném tržišti se omezují na zdvořilé
fráze. Na Jarmarku, což je černý trh, kde vydělávám většinu pe-
něž, jednám takřka výhradně obchodně. I doma, kde nebývám
tak příjemná, se vyhýbám ošidným námětům, jako je sklizeň,
nedostatek potravin nebo Hladové hry. Prim by mohla někde zo-
pakovat moje slova, a kam bychom pak přišly?

V lese čeká jediná osoba, s níž se mohu cítit úplně svobodně.
Hurikán. Vnímám, jak se mi uvolňují obličejové svaly, a přidá-
vám do kroku. Stoupám svahem k našemu místu, skalní římse
s výhledem do údolí, kterou před cizíma očima chrání spleť ost-
natých ostružin. Jakmile vidím, že už na mě čeká, koutky úst se
mi zvedají do úsměvu. Hurikán říká, že se neusmívám jinde než
v lese.

„Nazdar, Katrys,“ zdraví mě. Ve skutečnosti se jmenuji Kat-
niss, ale když jsem se mu představovala, zašeptala jsem to tak ti-
chounce, že mi špatně rozuměl. Když mě potom po lese začal do-
provázet pomatený rys, který si ode mě bral zbytky úlovků,
vznikla z toho moje oficiální přezdívka. Nakonec jsem rysa muse-
la zabít, protože plašil zvěř. Bylo mi skoro líto, že se zbavuji svého
společníka. Za jeho kožešinu jsem ale dostala slušně zapláceno.

„Podívej, co jsem zastřelil,“ chlubí se Hurikán a zvedá boch-
ník chleba, z něhož trčí šíp. Směju se. Je to opravdový chléb z pe-
kárny, ne takový ten plochý, hutný pecen, který si doma vyrábí-
me z přídelů obilí. Beru ho do rukou, vytahuji z něj šíp a čichám
si k proraženému otvoru v kůrce, abych vdechla vůni, z níž už se
mi sbíhají sliny. Takový jemný chléb je jen pro zvláštní příleži-
tosti.

„Hmm, ještě je teplý,“ říkám. Hurikán určitě zašel hned za
rozbřesku do pekárny a za něco ho vyměnil. „Kolik tě stál?“

„Jen jednu veverku. Pekař měl nejspíš dnes ráno sentimentální náladu,“ odpovídá Hurikán. „Dokonce mi popřál hodně štěstí.“

„Dneska se všichni cítíme blíž jeden druhému, ne?“ krčím rameny. Neobtěžuji se ani obrátit oči v sloup. „Prim nám dala sýr,“ dodávám a vytahuji ho z kapsy.

Jeho výraz se rozjasňuje. „Díky, Prim. Uděláme si opravdové hody.“ Náhle nasazuje kapitolský přízvuk a napodobuje Cetkii Trinketovou, která přichází jednou ročně při sklizni, aby s nepřírozenou, úpornou veselostí přečetla vylosovaná jména. „Málem jsem zapomněl! Šťastné Hladové hry!“ Ze šlahounů kolem nás trhá několik ostružin. „Ať tě stále doprovází...“ Háží jednu ostružinu vysokým obloukem ke mně.

Chytám ji do úst a drtím jemný plod mezi zuby. Po jazyku se mi rozlévá sladká kyselost. „... štěstěna!“ dokončuji se stejným elánem. Nezbyvá než o tom žertovat, protože jinak bychom museli být prolezlí strachem do morku kostí. Kapitolský přízvuk je kromě toho tak strojený, že v něm zní směšně prakticky cokoliv.

Sleduji, jak Hurikán vytahuje nůž a krájí chleba. Mohl by být mým bratrem. Má rovné tmavé vlasy, snědou pleť, a dokonce i stejně šedé oči jako já. Nejsme ale příbuzní, aspoň ne blízce. Většina rodin, které pracují v dolech, se takhle jedna druhé podobá.

Proto moje matka a Prim se svými plavými vlasy a modrými očima vypadají, jako by sem nepatřily. A je to vlastně pravda. Matčini rodiče byli jedni z drobných obchodníků, kteří dodávali zboží úředníkům, mírotvorcům a tu a tam i nějakému zákazníkovi ze Sloje. Vedli lékárnu v hezčí části Dvanáctého kraje. Jelikož si takřka nikdo nemůže dovolit doktora, léčí nás lékárníci. Otec se seznámil s matkou díky tomu, že na loveckých výpravách občas sbíral léčivé bylinky a prodával je jejím rodičům, kteří z nich v lékárně připravovali nějaké hojivé lektvary. Musela ho

opravdu hodně milovat, když kvůli němu opustila domov a odešla do Sloje. Snažím se na to myslet ve chvílích, kdy před sebou vidím jen ženu, která s nečitelným a prázdným výrazem sledovala, jak se její děti mění v kostlivce potažené kůží. Chtěla bych jí odpustit, už kvůli otci. Mám-li však být upřímná, nejsem zrovna odpouštěcí typ.

Hurikán klade na krajíce chleba kousky kozího sýra a pečlivě na každý urovnává bazalkový list. Já zatím trhám plody ostružiníku. Sedáme si do výklenku ve skalní stěně. Tady jsme neviditelní, ale máme přitom jasný výhled na údolí, které se hemží letním životem, zelení, jedlými kořínky i rybami, hrajícími ve slunečním světle duhovými barvami. Je nádherný den s modrou oblohou a jemným vánkem. Jídlo je vynikající, sýr se krásně vsakuje do teplého chleba a ostružiny se nám rozplývají v ústech. Všechno by bylo skvělé, kdyby se opravdu jednalo o svátek a kdybych se celý den mohla potulovat po horách s Hurikánem a lovit maso k večeři. Místo toho však budeme muset ve dvě hodiny stát na náměstí a čekat, jestli nepřečtou naše jména.

„Víš, že to můžeme zkusit,“ říká Hurikán tiše.

„Co?“ ptám se.

„Opustit kraj. Utéct. Žít v lesích. Ty a já. Spolu bychom to dokázali,“ odpovídá Hurikán.

Nevím, jak na to reagovat. Ten nápad je naprosto nesmyslný.

„Kdybychom neměli tolik dětí,“ dodává rychle.

Nejsou to samozřejmě naše děti, ale jako by byly. Hurikán má dva mladší bratry a já zase sestru. Prim. A můžeme k nim klidně připočítat i naše matky, protože co by si bez nás počaly? Kdo by nasýtil ústa, která žádají stále další přísun potravy? Ačkoliv oba chodíme denně na lov, stejně nastávají večery, kdy je třeba zvěřinu vyměnit za vosk, tkaničky do bot či vlnu; večery, kdy uléháme do postele s kručícím žaludkem.

„Nikdy nechci mít děti,“ říkám.

„Já bych možná chtěl. Kdybych nežil tady,“ říká Hurikán.

„Jenže tu žiješ,“ odsekávám podrážděně.

„Zapomeň na to,“ vyštěkne on.

Celý rozhovor je na levačku. Odejít? Jak bych mohla opustit Prim, jedinou osobu na světě, u které jsem si opravdu jistá, že ji miluji? A Hurikán je zase zcela oddaný své rodině. Nemůžeme odejít, tak proč ztrácet čas tím, že o tom budeme planě debatovat? A i kdybychom odešli... i kdybychom odešli..., kde se vzaly ty úvahy o dětech? Mezi mnou a Hurikánem nikdy nebylo žádné romantické pouto. Když jsme se seznámili, byla jsem hubená dvanáctiletá holka, a přestože on byl pouze o dva roky starší, vypadal jako muž. Trvalo dlouho, než jsme se vůbec spřátelili, přestali se handrkovat při každé výměně a začali si pomáhat.

Navíc kdyby Hurikán chtěl děti, neměl by potíže najít si manželku. Je pohledný, dost silný, aby zvládl práci v dolech, a umí lovit. Když prochází ve škole kolem dívek, pozná se podle jejich špitání, že by o něj stály. Vzbuzuje to ve mně žárlivost, ale ne z toho důvodu, který lidi napadá. Je prostě hodně těžké najít dobrého parťáka pro lov.

„Co chceš dělat?“ ptám se. Můžeme lovit, chytat ryby nebo sbírat lesní plody.

„Pojďme rybařit k jezeru. Necháme tam udice a mezitím nabíráme něco v lese. Na dnešní večer bychom měli mít něco pěkného,“ říká.

Dnešní večer. Po sklizni by všichni měli slavit. A hodně lidí to opravdu dělá, protože se jim uleví, že jejich děti byly tento rok ušetřeny. Nejméně dvě rodiny však zavrou okenice, zamknou dveře a budou uvažovat, jak přežijí nadcházející bolestné týdny.

Dnes jsme úspěšní. Šelmy nás nechávají na pokoji, protože se jim nabízí plno snazší a chutnější kořisti. Později dopoledne už

máme aspoň deset ryb, pytel různé planě rostoucí zeleniny, a což je nejlepší, čtyři litry jahod. Jejich políčko jsem před několika lety našla já, ale Hurikána napadlo, abychom kolem něj uvázali rybářské sítě a ochránili je tak před divokými zvířaty.

Cestou domů se stavujeme na černém trhu, který funguje v opuštěném skladišti, kde kdysi bylo přechováváno uhlí. Když vymysleli lepší systém, v němž se uhlí přepravuje přímo z dolů k vlakům, budovu skladiště postupně zaplnil Jarmark. Většina obchůdků už v tuto dobu v Den sklizně zavřela, ale na černém trhu je pořád dost živo. Snadno vyměníme šest ryb za dobrý chléb a další dvě za sůl. Mastná Sae, kostnatá stařena, která prodává misky horké polévky z velkého kotlíku, si bere polovinu zeleniny za dva kusy vosku. Jinde bychom možná pořídili o chloupek lépe, ale snažíme se vycházet s Mastnou Sae, co nejlépe to jde. Je to jediný člověk, který za každých okolností koupí divokého psa. Nelovíme psy schválně, ale pokud vás napadnou a vy jednoho nebo dva z nich zabijete, inu, maso je maso. „Jakmile je v polévce, říkám mu hovězí,“ poznamenává Mastná Sae a významně na nás mrká. Nikdo ze Sloje by neohrnul nos nad dobrým stehnem z divokého psa, ale mírotvorci, kteří chodí na Jarmark, si mohou dovolit být vybíravější.

Když vyřídíme svoje obchody na trhu, vypravujeme se k zadnímu vchodu do starostova domu, abychom tu prodali polovinu jahod. Víme, že je starosta má ve zvláštní oblibě a může si dovolit naši cenu. Dveře otvírá starostova dcera Madge. Ve škole chodí do stejného ročníku jako já. U starostovy dcery byste čekali, že bude nafoukaná, ale je v pohodě. Jen si hledí svého, stejně jako já. Vzhledem k tomu, že žádná z nás nemá mnoho přátel, ve škole často končíme spolu. Jíme společně oběd, sedáváme vedle sebe při různých shromážděních a tvoříme dvojici při sportovních činnostech. Jen zřídka mluvíme, což nám oběma vyhovuje.

Dnes její jednotvárné školní oblečení nahradily drahé bílé šaty a plavé vlasy má stažené růžovou stuhou. Slavnostní oděv na sklizeň.

„Pěkné šaty,“ podotýká Hurikán.

Madge po něm vrhne rychlý pohled a pokouší se uhodnout, jestli jde o vážně míněnou pochvalu, nebo jen o ironickou poznámku. Skutečně to jsou hezké šaty, ale nikdy by je neměla za normálních okolností. Svírá rty k sobě a pak se usměje. „Jestli budu muset jít do Kapitolu, chci aspoň, aby mi to slušelo.“

Teď vypadá zmateně Hurikán. Myslí to vážně? Nebo si z něj dělá legraci? Hádám, že to druhé.

„Ty do Kapitolu nepůjdeš,“ říká Hurikán chladně. Zrak mu padá na malý, kulatý špendlík, který zdobí její šaty. Z pravého zlata. Krásně udělaný. Za takový by si průměrná rodina mohla dovolit kupovat chleba po celé měsíce. „Kolik tak můžeš mít? Pět zápisů? Já jich měl šest, už když mi bylo dvanáct.“

„To není její chyba,“ říkám.

„Ne, to není ničí chyba. Tak to prostě chodí,“ krčí rameny Hurikán.

Madge nasazuje neproniknutelný výraz. Tiskne mi do dlaně peníze za jahody. „Hodně štěstí, Katniss.“

„Tobě taky,“ odpovídám a dveře se zavírají.

Ke Sloji kráčíme v tichu. Nelíbí se mi, že si Hurikán rýpl do Madge, ale má pochopitelně pravdu. Systém sklizně není spravedlivý – nejhůř jsou na tom vždycky chudí. Jakmile je vám jednou dvanáct let, budete zařazeni do slosování. Toho roku se vaše jméno ocitne v osudí jednou. Ve třinácti jste tam dvakrát, a tak dále, dokud vám není osmnáct, což je poslední rok, kdy jste losováni a máte v osudí celkem sedm lístečků. To platí pro všechny občany ve všech dvanácti krajích země Panem.

Má to ovšem háček. Řekněme, že jste chudý a hladovíte jako

my. Můžete se rozhodnout, že svoje jméno přidáte do osudí víc-krát výměnou za speciální oblázký. Každý oblázek má hodnotu skrovného celoročního přísunu obilí a oleje pro jednu osobu. Totéž můžete udělat pro každého člena rodiny. Takže ve dvanácti letech bylo mé jméno zapsáno čtyřikrát. Jednou, protože jsem musela, a třikrát kvůli oblázkům na obilí a olej pro mne, pro Prim a pro matku. To samé jsem byla nucena dělat každý další rok. Jednotlivé zápisy se počítají, takže nyní, ve věku šestnácti let, jsem zapsaná dvacetkrát. Hurikán, kterému je osmnáct a pomáhá sedmičlenné rodině, nebo ji přímo živí, dokonce dvaatřicetkrát.

Chápete tedy, proč ho někdo jako Madge, která nikdy nepotřebovala jediný zápis navíc, může podráždit. Pravděpodobnost, že vyberou ji, je minimální ve srovnání s dětmi ze Sloje. Není nulová, ale je výrazně menší. A ačkoliv pravidla stanovil Kapitol, nikoliv jednotlivé kraje, a už vůbec ne Madgeina rodina, těžko nemít dopal na ty, kteří nepotřebují přidávat svá jména výměnou za oblázký.

Hurikán ví, že jeho vztek na Madge míří špatným směrem. Za jiných dnů jsem hluboko v lesích poslouchala jeho výklady o tom, že oblázký jsou jen dalším nástrojem, jak nás trápit. Je to způsob, jak zasít nenávisť mezi hladovějící dělníky ve Sloji a ty, kteří se mohou spolehnout na to, že budou mít každý den na stole večeři, a tím zajistit, abychom si navzájem nikdy příliš nedůvěřovali. „Kapitolu vyhovuje, když jsme rozdělení,“ říká Hurikán, když v doslechu nejsou jiné uši než moje. Kdyby nebyl Den sklizně. Kdyby dívka se zlatým špendlíkem a bez oblázků neproněsla poznámku, kterou sama jistě považovala za naprosto nevinnou.

Cestou se ohlížím na Hurikánovu tvář, přes kamenný výraz stále brunátnou hněvem. Jeho vztek mi připadá zbytečný, ačkoliv mu to nikdy neříkám. Ne že bych s ním nesouhlasila. Souhla-

sím. Jenže k čemu je brojit proti Kapitolu v hlubokém lese? Tím se ničeho nedosáhne. Nenapraví se tím nespravedlnosti. Nenaplní nám to prázdné žaludky. Naopak tím jen vyplaší blízkou zvěř. Nechávám ho ale, ať se vykřičí. Je lepší dělat to v lese než přímo v kraji.

Dělíme si s Hurikánem zisk: dva bochníky dobrého chleba, zeleninu, dva litry jahod, sůl, vosk a trochu peněz.

„Uvidíme se na náměstí,“ říkám.

„Vezmi si na sebe něco hezkého,“ odpovídá bezvýrazně.

Doma zjišťuji, že matka se sestrou už jsou přichystané k odchodu. Matka má na sobě pěkné šaty z doby, kterou trávila v lékárně. Prim je oblečená do mých prvních sklizňových šatů: sukně a blůzy obroubené volánkem. Oboje jí je trochu velké, ale matka jí oblečení upravila spínacími špendlíky. I tak má Prim co dělat, aby blůza zůstávala vzadu zastrčená do sukně.

Čeká na mě vana s teplou vodou. Drhnu ze sebe špínu a pot z lesa, a dokonce si i myji vlasy. K mému překvapení pro mě matka připravila jedny ze svých krásných šatů, z jemně modré látky a s botami, které s nimi ladí.

„Víš to jistě?“ ptám se. Snažím se překonat nutkání odmítat její nabídky pomoci. Nějakou dobu jsem byla tak rozzlobená, že jsem jí nedovolovala, aby pro mě cokoli udělala. A tohle je docela významné gesto. Svých šatů si nesmírně cení.

„Samozřejmě. Ještě tě taky učešu,“ odpovídá. Nechávám ji, aby mi vysušila vlasy ručníkem a splela je do copu. Sotva se poznávám v popraskaném zrcadle, které je opřené o stěnu.

„Vypadáš nádherně,“ říká Prim se zatajeným dechem.

„A vůbec ne jako normálně,“ dodávám. Objímám ji, protože vím, že nadcházející hodiny pro ni budou kruté. Jde o její první sklizeň. Je sice v relativním bezpečí, protože její jméno je zapsáno jenom jednou – nedovolila bych jí, aby si kupovala nějaké ob-

lásky –, ale dělá si starosti o mě. O to, že se může stát nemyslitelné.

Ochraňuji Prim, jak jen mohu, ale proti sklizni jsem bezmocná. V hrudi se mi dme úzkost, kterou cítím vždy, když ji něco trápí či bolí, a hrozí, že to na mě bude poznat. Všímám si, že se jí blůza opět vykasala ze sukně, a nutím se do klidu. „Zastrč si ocásek, kachňátko,“ říkám a uhlazuji blůzu zpátky na místo.

Prim se hihňá a tiše kvákne.

„Nech si to kvákání,“ říkám s bezstarostným smíchem, jaký u mě umí vyvolat právě jen Prim. „Pojď, najíme se,“ dodávám a letmo ji políbím na temeno hlavy.

Na plotně se už dusí ryba se zeleninou, ale ta bude k večeři. Rozhodly jsme se, že si jahody a chléb z pekárny schováme na večerní jídlo. Nyní místo toho pijeme mléko Dámy, Priminy kozy, a jíme domácí chléb upečený z obilí za oblázky, ačkoliv nikdo z nás nemá příliš chuť k jídlu.

V jednu hodinu míříme k náměstí. Účast je povinná, pokud nejste na prahu smrti. Dnes večer si to zkontrolují úředníci, a pokud nemáte na kahánku, půjdete do vězení.

Je opravdu škoda, že sklizeň probíhá na náměstí – jednom z mála míst Dvanáctého kraje, které je docela příjemné. Náměstí lemují obchody a ve dnech veřejného trhu, zejména za dobrého počasí, vyzařuje atmosféru dovolené či prázdnin. Dnes z něj však i navzdory barevným plakátům visícím z budov sálá pochmurná tíseň, k níž ještě přispívají televizní štáby, rozmístěné jako supi na střechách.

Lidé mlčky zaplňují náměstí a zapisují se. Sklizeň představuje vhodnou příležitost pro Kapitol, aby si udržel přehled o obyvatelstvu. Dvanáctileté až osmnáctileté děti jsou podle věku odvedeny do jednotlivých sektorů ohraničených provazy, nejstarší vpředu, mladší, jako Prim, vzadu. Rodinní příslušníci se seřa-

zují po obvodu a drží se vzájemně za ruce. Jsou tu však i další, kteří se nemusí bát o nikoho blízkého anebo jimž už na tom nezáleží: chodí davem a přijímají sázky na to, která dvě jména budou letos vybrána. Sází se na věk dětí, na to, zda budou pocházet ze Sloje či z obchodnické rodiny, a jestli se zhroutí a rozpláchnou se. Většina lidí odmítá s takovými existencemi obchodovat, ale dělá to velice opatrně. Leckterý sázkař funguje zároveň jako informátor, a kdo nikdy neporušil zákon? Mě by mohli zastřelit prakticky každý den za lov v lese, ale chrání mě mlsné jazyky mocných. Všichni na tom ovšem nejsou tak dobře jako já.

V každém případě se s Hurikánem shodujeme, že kdybychom si měli vybrat mezi smrtí hladem a kulkou do hlavy, kulka by byla mnohem rychlejší.

Náměstí se plní a lidé se mačkají čím dál víc. Zdejší prostor je docela rozlehlý, ale nestačí pro veškeré obyvatele Dvanáctého kraje, jejichž počet se pohybuje kolem osmi tisíc. Opozdilci jsou směřováni do přilehlých ulic, kde mohou sledovat celou událost na velkých obrazovkách, protože ji živě přenáší státní televize.

Stojím v hloučku šestnáctiletých dětí ze Sloje. Vážně si kýváme na pozdrav a soustředíme svou pozornost na dočasné pódium, které je vztyčeno před budovou soudu. Stojí na něm tři židle, řečnický stupínek a dvě velké skleněné koule, jedna pro chlapce a druhá pro dívky. Dívám se na kousky papíru v dívčím osudí. Na dvaceti z nich je pečlivým rukopisem napsáno Katniss Everdeenová.

Na jedné ze tří židlí sedí Madgein otec, starosta Undersee, vysoký muž s řídnoucími vlasy, a na druhé Cetkie Trinketová, moderátorka pro Dvanáctý kraj, která sem právě dorazila z Kapitoly i se svým děsivě zářivým úsměvem, narůžovělými vlasy a jasně zeleným oblekem. Něco si mezi sebou mumlají a ustara-ně se ohlížejí na prázdné místo.

Přesně když hodiny na radnici odbíjejí dvě, přistupuje starosta k mikrofonu a začíná číst. Každý rok se opakuje stejný proslav. Shrnuje dějiny Panemu, země, která povstala z popela toho, co se kdysi nazývalo Severní Amerika. Vypočítává katastrofy, sucha, bouře, požáry a stoupající hladiny oceánů, které pohltily značnou část souše, i následnou krutou válku o zbývající zdroje. Výsledkem byl vznik Panemu, zářícího Kapitolu obklopeného třinácti kraji, který přinesl mír a prosperitu svým občanům. Následovaly Temné dny vzpoury krajů proti Kapitolu. Dvanáct jich bylo poraženo, třináctý byl vyhlazen. Smlouva o velezradě nám poskytla nové zákony zaručující mír a jako každoroční připomínka, že Temné dny nesmějí nikdy přijít znovu, vznikly Hladové hry.

Pravidla her jsou prostá. Jako trest za vzpouru musí každý kraj dodat jedno děvče a jednoho chlapce, kterým se říká splátcí a kteří se zúčastní následující soutěže. Dvacet čtyři splátců je uvězněno v rozlehlé venkovní aréně, která může zahrnovat vše od žhavé pouště po zmrzlou pustinu. Během několika týdnů spolu soutěžící bojují na život a na smrt. Poslední splátců vyhrává.

Odvážet děti z krajů a nutit je, aby se vzájemně zabíjely, zatímco my můžeme jen bezmocně přihlížet – tak nám Kapitol připomíná, že jsme mu vydáni na milost a nemilost. Že nemáme šanci přežít další případnou vzpouru. Ať už používají jakákoliv slova, skutečné poselství je jasné: „Podívejte se, jak si bereme vaše děti, obětujeme je a vy s tím nemůžete nic dělat. Jestli proti tomu jen hnete prstem, zničíte vás do posledního, stejně jako jsme to udělali s Třináctým krajem.“

Ve snaze dodat celé události nejen mučivý, ale také ponižující průběh Kapitol vyžaduje, abychom přistupovali k Hladovým hrám jako ke slavnostní sportovní události, v níž jednotlivé kraje soutěží mezi sebou. Vítězného splátců čeká snadný život v do-

movském kraji, který bude zahrnut cenami, zejména jídlem. Po celý rok Kapitol věnuje vítěznému kraji dary obilí a oleje, a dokonce i lahůdky typu cukru, zatímco my ostatní bojujeme s hrožícím hladem.

„Je to čas pokání i vzdávání díků,“ odříkává starosta.

Vzápětí přečte seznam vítězů za Dvanáctý kraj. Během sedmdesáti čtyř ročníků jsme měli přesně dva. Jen jeden z nich je ještě naživu. Haymitch Abernathy, břichatý muž ve středním věku, který právě huláká něco neartikulovaného, potácí se na jeviště a ztěžka klesá na třetí židli. Je opilý na mol. Dav reaguje symbolickým potleskem, ale Haymitch je celý popletený a pokouší se obejmout Cetkii Trinketovou, která se mu jen tak tak ubrání.

Starosta se tváří nešťastně. Všechno přenáší televize, a Dvanáctý kraj je proto v tuto chvíli předmětem posměchu celého Panemu, a on to ví. Rychle se pokouší strhnout pozornost zpátky ke sklizni a představuje Cetkii Trinketovou.

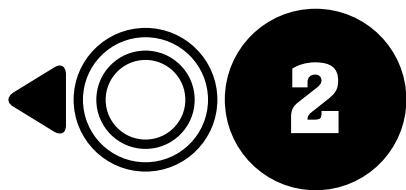
Cetkie rozjařeně jako vždy pospíchá k řečništi a hlalolí svoje obvyklé: „Šťastné Hladové hry! Ať vás stále doprovází štěstěna!“ Její růžové vlasy jsou jistě parukou, protože se jí lokny po setkání s Haymitchem mírně posunuly ke straně. Pokračuje tím, jaká je to čest být tu s námi, ačkoliv všichni vědí, že se zoufale snaží, aby ji přesunuli do lepšího kraje, kde mají pořádné vítěze a ne opilce, kteří vás obtěžují před zraky celého národa.

Přes hlavy davu si všímám Hurikána, který mi oplácí pohled s nepatrným náznakem úsměvu. Na rozdíl od ostatních sklizní se na téhle aspoň stalo něco mírně zábavného. Náhle ale myslím na Hurikána a jeho čtyřicet dva zápisů ve skleněné kouli a na to, že počet pravděpodobnosti nehraje v jeho prospěch. Aspoň ve srovnání s řadou jiných chlapců. A jeho možná napadá totéž, protože se chmuří a odvrací tvář. „Jsou tam přece tisíce papírků,“ přeju si, abych mu mohla zašeptat.

Nastal čas losování. Cetkie Trinketová jako vždycky říká: „Dámy mají přednost!“ a přechází ke skleněnému osudí s dívčími jmény. Sahá dovnitř, noří ruku hluboko do koule a vytahuje jediný kousek papíru. Dav tají dech, takže by bylo slyšet, kdyby někdo upustil špendlík, a mně se zvedá žaludek. Zoufale doufám, ať to nejsem já, ať to nejsem já, ať to nejsem já.

Cetkie Trinketová se vrací k mikrofonu, uhlazuje papírek a jasným hlasem čte jméno. Opravdu to nejsem já.

Je to Primulie Everdeenová.

Když jsem se jednou ukrývala na stromě a nehybně čekala, až kolem půjde nějaká zvěř, usnula jsem a zřítíla se tři metry na zem. Dopadla jsem na záda a měla jsem pocit, že ten náraz mi z plic vyrazil všechn vzduch. Ležela jsem a pokoušela jsem se nadechnout nebo vydechnout, cokoliv.

Právě tak si připadám teď – snažím se vzpomenout si, jak se dýchá, nedokážu mluvit a ohromeně zírám, zatímco mi v hlavě stále doznívá ozvěna toho jména. Někdo mě drží za paži – je to chlapec ze Sluje a já mám dojem, že jsem se asi kácela k zemi a on mě zachytil.

Muselo dojít k nějakému omylu. Tohle nemůže být pravda. Prim měla jediný papírek mezi tisíci! Šance na její vylosování byly tak nepatrné, že jsem si o ni ani nedělala starosti. Copak jsem nepodnikla všechno, abych ji ochránila? Kupovala jsem obálky a odmítala jsem jí dovolit, aby dělala totéž. Jediný papírek. Jediný papírek mezi tisíci. Počet pravděpodobnosti byl na její straně. Jenže to nepomohlo.

Jakoby z dálky slyším nešťastné mumlání davu, které se ozývá vždycky, když vyberou dvanáctileté děvče, protože to nikdo nepovažuje za spravedlivé. V dalším okamžiku ji vidím, jak kolem mě s tváří bílou jako stěna a rukama křečovitě sevřenýma v pěst kráčí topornými, drobnými krůčky k pódiu, a už hledím na zadní část její blůzy, která se jí opět vykasala ze sukně a čouhá ven. Právě tento detail, ten neza-

strčený kousek látky připomínající kachní ocásek, mě přivádí k sobě.

„Prim!“ Z hrdla se mi dere přiškrcené volání a náhle se vysvobuji ze své strnulosti. „Prim!“ Nemusím se prodírat davem. Ostatní děti mi okamžitě dělají uličku přímo k tribuně. Dobíhám k ní v okamžiku, kdy se chystá vystoupat po schodech. Jediným pohybem ji odstrkuji za sebe.

„Hlásím se jako dobrovolnice!“ volám zajíkově. „Hlásím se jako dobrovolnice!“

Na pódiu propuká jistý zmatek. Ve Dvanáctém kraji se neobjevil žádný dobrovolný splátce po celá desetiletí a nikdo si v první chvíli není jistý, jak se v takovém případě postupuje. Podle pravidel může po vytažení jména z osudí zaujmout místo splátce někdo jiný – chlapec, šlo-li o chlapce, či dívka, šlo-li o dívku. V některých krajích, kde vylosování znamená velkou čest, se dychtivě nabízí řada zájemců ochotných riskovat život a přijetí dobrovolníka je komplikovaný proces. Ve Dvanáctém kraji, kde se při pronesení slova *splátce* každému vybaví výraz *mrtvola*, však dobrovolníci vymřeli.

„Výtečně!“ jása Cetkie Trinketová. „Mám ale dojem, že nejprve musíme představit vítěze sklizně, pak se teprve zeptáme, jestli se nenajde nějaký dobrovolník, a nakonec... ehm...“ její hlas se vytrácí; sama si není jistá.

„Co na tom záleží?“ říká starosta. Hledí na mě s bolestným výrazem ve tváři. Osobně mě nezná, ale vidím na něm, že ví, kdo jsem. Jsem ta dívka, která přináší jahody. Dívka, se kterou možná občas prohodí pár slov jeho dcera. Dívka, která před pěti lety stála schoulená se svou matkou a sestrou, zatímco jí jakožto nejstaršímu dítěti předával medaili za statečnost. Medaili pro jejího otce, roztrhaného na kousky v dole. Vzpomíná si na to? „Co na tom záleží?“ opakuje chraptivě. „Ať postoupí kupředu.“

Prim za mnou hystericky křičí. Sevřela mě svými hubenými pažemi jako do svěráku. „Ne, Katniss! Ne! Ty tam nesmíš jít!“

„Pust' mě, Prim,“ odbývám ji drsně, protože mě její pláč rozrušuje a nechci se rozplakat taky. Až by televize opakovala znám dnešní sklizně, všichni by si všimli mých slz a považovali by mě za snadný terč. Za slabocha. Tohle potěšení nikomu nedělám. „Pust'!“

Cítím, jak ji ode mne někdo odtahuje. Otáčím se a vidím, že Hurikán zvedá Prim ze země. Má sestra se mu zmítá v rukách. „Tak jdi, Katrys,“ říká Hurikán nuceně pevným hlasem a odnáší Prim k mé matce. Zhluboka se nadechují a stoupám po schodech.

„Bravo!“ rozplývá se Cetkie Trinketová. „To je pravý duch her!“ Těší ji, že se konečně v jejím kraji něco děje. „Jak se jmenuješ?“

Těžce polykám. „Katniss Everdeenová,“ odpovídám.

„Vsadím se, že to byla tvoje sestra. Nechceš, aby ti sebrala veškerou slávu, co? No tak, všichni! Velký potlesk našemu nejnovějšímu splátcí!“ trylkuje Cetkie.

Ke cti všech obyvatel Dvanáctého kraje slouží, že nikdo nezableskal. Dokonce ani sázkaři, kterým je normálně všechno jedno. Možná proto, že mě znají z Jarmarku, nebo znali mého otce, nebo se setkali s Prim, kterou musí všichni milovat. Místo uznalého potlesku tedy stojím nehybně na pódiu a ostatní dávají najevo svůj nesouhlas tím nejstatečnějším způsobem, jakého jsou schopni. Tichem. Což jasně říká, že nesouhlasíme. Neodpouštíme. Tohle celé je špatně.

Pak se stane něco nečekaného. Aspoň já jsem to nečekala, protože nepovažuji Dvanáctý kraj za oblast, které na mně záleží. Ve chvíli, kdy jsem vystoupala po schodech, abych zaujala Primino místo, se ale něco změnilo a patrně jsem se stala váženou osobou. Nejprve jeden člověk, pak druhý a vzápětí takřka všich-

ni ve shromážděném davu tisknou tři prostřední prsty levé ruky ke rtům a pak je vztahují ke mně. Je to staré a vzácně používané gesto našeho kraje, jež lze občas spatřit na pohřbech. Představuje vyjádření díků a obdivu a užívá se při rozloučení s někým, koho milujete.

Teď mi opravdu hrozí, že se rozpláču, ale Haymitch si vybírá právě tento okamžik, aby se připotácel přes jeviště a začal mi gratulovat. „Podívejte se na ni. Jen se na ni podívejte!“ haleká a objímá mi paži ramena. Na takovou lidskou trosku má překvapivou sílu. „Líbí se mi!“ Jeho dech čpí alkoholem a je to už dlouho, co se naposledy koupal. „Má plno...“ Nějakou dobu mu trvá, než si vzpomene na správné slovo. „Kuráže!“ vykřikuje vítězoslavně. „Víc než vy!“ Pouští mě a vydává se do přední části jeviště. „Víc než vy!“ opakuje a ukazuje přímo do kamery.

Má na mysli diváky, nebo je tak opilý, že provokuje samotný Kapitol? To se nikdy nedozvím, protože ve chvíli, kdy Haymitch otvírá ústa, aby pokračoval v řeči, padá z pódia a zůstává omráčeně ležet před ním.

Je mi odporný, ale za jeho vyrušení jsem vděčná. Všechny kamery se naštěstí soustředily na něj a já jsem měla dostatek času, abych si tiše, přiškrceně odkašlala a uklidnila se. Skládám ruce za záda a zírám do dálky. Vidím kopce, na něž jsem dnes ráno stoupala s Hurikánem. Na vteřinu si cosi toužebně přeju..., abychom opustili kraj..., protloukali se po lesích..., ale vím, že jsem se rozhodla správně, když jsem neutekla. Protože kdo jiný by se dobrovolně přihlásil místo Prim?

Haymitche odnášejí na nosítkách a Cetkie Trinketová se pokouší znovu rozjet zadrhávající show. „Jaký vzrušující den!“ šviťorí a snaží se narovnat si paruku, která se nebezpečně posunula doprava. „To ale ještě není všechno! Je načase zvolit splátce z řad chlapců!“ Se zjevnou nadějí, že se jí podaří zvládnout vzpurnou

paruku, si pokládá jednu ruku na hlavu, přechází k druhému skleněnému osudí, osudí se jmény chlapců, a vytahuje první lístek, který jí přijde pod prsty. Čile se vrací k mikrofonu. Ani si nestačím přát bezpečí pro Hurikána a Cetkie už čte jméno: „Peeta Mellark.“

Peeta Mellark!

Ach, ne, pomyslí si. Ten ne. Protože to jméno znám, ačkoliv jsem s jeho nositelem nikdy přímo nemluvila. Peeta Mellark.

Ne, dnes mě opravdu nedoprovází štěstěna.

Sleduji, jak přichází k jevišti. Je střední, podsadité postavy a má popelavě plavé, vlnité vlasy, které mu padají do čela. Ve tváři se mu zračí momentální šok a je vidět, jak se snaží udržet kamenný obličej. V modrých očích mu svítí strach, jaký jsem již tolikrát četla v očích lovené zvěře. Vystoupá ale neochvějně na jeviště a staví se na svoje místo.

Cetkie Trinketová se ptá po dobrovolnících, ale nikdo se nehlásí. Peeta má dva starší bratry, vím to, protože jsem je viděla v pekárně, ale jeden je pravděpodobně příliš starý, než aby se přihlásil, a ten druhý to neudělá. Tak to tady chodí. Rodinná oddanost má svoje meze, zejména během Dne sklizně. Můj čin byl notně radikální.

Jako každoročně v tuto chvíli začíná starosta předčítat dlouhou a nudnou Smlouvu o velezradě – je to povinné, ale já nevím žádné slovo.

Proč on? ptám se sama sebe. Pak se snažím namluvit si, že na tom nezáleží. Nejsme s Peetou Mellarkem přátelé. Dokonce ani sousedi. Nepovídáme si spolu. K jedinému setkání došlo před lety. Pravděpodobně si na něj ani nevzpomíná. Ale já ano a nikdy nezapomenu...

Došlo k němu během toho nejhoršího období. Otec se zabil při důlním neštěstí tři měsíce předtím, v nejchladnější zimě, ja-

kou si kdo pamatoval. Otupělost z jeho ztráty minula a čas od času mě zničehonic zasáhla vlna bolesti, která mi rozechvěla tělo vzlyky. *Kde jsi?* volávala jsem v duchu. *Kam jsi odešel?* Samozřejmě se nikdy neozvala odpověď.

Kraj nám věnoval malou finanční částku jako odškodnění za otcovu smrt, která pokryla zhruba naše měsíční náklady. Od matky se očekávalo, že bude ten měsíc truchlit a pak si najde práci. Jenže ona si ji nenašla. Nedělala nic, jen seděla v křesle, nebo, což bylo ještě častější, se choulila pod příkrývkou na posteli a nepřítomně hleděla někam do dálky. Občas se pohnula, jako by pocítila nějaké naléhavé nutkání, ale vzápětí se zhroutila zpátky do nehybnosti. Ani Primino žadonění na ni nemělo žádný účinek.

Byla jsem vyděšená. Teď usuzuji, že se matka propadla do temné studnice žalu, tehdy jsem však věděla jen tolik, že jsem neztratila pouze otce, ale taky matku. V jedenácti letech – Prim bylo sedm – jsem převzala roli hlavy rodiny. Neměla jsem na vybranou. Kupovala jsem jídlo na trhu, vařila jsem, jak nejlépe jsem dovedla, a snažila jsem se udržovat Prim a sebe v čistotě. Kdyby se totiž rozkřiklo, že se o nás matka nedokáže starat, kraj by nás umístil do sirotčince. Ve škole jsem vídala některé děti, které takhle dopadly. Viděla jsem jejich smutek, otisky rozzuřených rukou na jejich obličejích i beznaděj, která ohýbala jejich ramena. Nemohla jsem dopustit, aby se něco podobného stalo Prim. Sladké, drobounké Prim, která plakala vždycky se mnou, ještě než zjistila důvod mých slz, která česala a splétala matčiny vlasy, než jsme odcházely do školy, a která dosud každý večer ležtila otcovo zrcátko na holení, protože nesnášela vrstvu uhelného prachu, který se usazuje ve Sloji úplně na všem. Sirotčinec by ji rozdrtil jako obtížný hmyz. A tak jsem držela naši tísnivou situaci v tajnosti.

Peníze ale došly a pomalu jsme umíraly hlady. Jinak se to formulovat nedá. Opakovala jsem si, že stačí, abych to vydržela do května, do 8. května, kdy mi bude dvanáct, a přihlásím se o obilí a získám drahocenné obilí a olej, abych nakrmila naši rodinu. Jenže zbývala ještě řada týdnů a do května jsme mohly být snadno po smrti.

Smrt hladem není ve Dvanáctém kraji nic výjimečného. Kdo neviděl její oběti? Staré lidi, kteří nemohou pracovat. Děti z rodin, kde je příliš mnoho hladových krků. Dělníky, kteří utrpěli nějaké zranění v dole. Ti všichni se mátožně vlečou ulicemi a jednoho dne je spatříte, jak sedí nehybně u zdi nebo leží na Louce, slyšíte nářek z nějakého domu a jsou povoláni mírotvorce, aby odnesli tělo. Jako oficiální příčina konce se nikdy neuvádí smrt hladem. Vždycky jde o chřipku nebo zápal plic, ale tím se nikdo nenechá zmást.

Toho odpoledne, kdy jsem se setkala s Peetou Mellarkem, ze mě bičovaly neustávající provazce ledového deště. Byla jsem ve městě, abych se pokusila vyměnit obnošené dětské šaty na veřejném trhu, ale nikdo o ně neměl zájem. Ačkoliv jsem navštívila černý trh několikrát s otcem, příliš jsem se bála, než abych se vydala na to drsné místo sama. Liják promáčel otcův lovecký kabát a já jsem byla prochladlá do morku kostí. Už tři dny jsme neměly nic jiného než horkou vodu s nějakými sušenými máto-vými listy, které jsem našla v zadní části kredence. Když trh končil, trásla jsem se tolik, že jsem upustila balíček dětského oblečení do bahnité kaluže. Nezvedla jsem ho ze strachu, že bych upadla a nedokázala bych se postavit na nohy. Kromě toho to oblečení stejně nikdo nechtěl.

Nemohla jsem se vrátit domů, protože tam byla matka se svým mrtvým prázdným očima a mladší sestra s propadlými tvářemi a popraskanými rty. Nemohla jsem vejít do té místnosti s dý-

majícím ohněm z vlhkých větví, které jsem nasbírala na kraji lesa, když nám došlo uhlí, s prázdnýma rukama bez jakékoliv naděje.

Potácela jsem se po blátivé ulici za obchody, které sloužily těm nejbohatším měšťanům. Obchodníci bydlí nad svými krámkami, takže jsem se v podstatě pohybovala na jejich zadních dvorcích. Vzpomínám si na obrysy záhonů, které ještě nebyly osety, na jednu nebo dvě kozy v chlívkách, jednoho promočeného psa přivázaného k tyči a schlíple schouleného v blátě.

Krádeže jsou ve Dvanáctém kraji přísně zakázány a trestají se smrtí. Napadlo mě ale, že by něco mohlo být v popelnících, a to by bylo v pořádku. Třeba nějaká kost u řeznictví, nebo shnilá zelenina u hokynáře, věci, které by nikdo jiný než má zoufalá rodina nebyl ochoten jíst. Popelnice však byly bohužel čerstvě vyvezeny.

Cestou kolem pekařství se mi z vůně čerstvě upečeného chleba úplně zatočila hlava. Pece měli v zadní části domu a z otevřených kuchyňských dveří se linula zlatá záře. Okouzleně jsem hleděla do horka a vnímala jsem nádhernou vůni, dokud mě ledový déšť, který mi stékal za krk, nevrátil do tvrdé skutečnosti. Zvedla jsem víko popelnice a zjistila jsem, že i tahle je dokonale, nelítostně prázdná.

Najednou se na mě rozkřičel nějaký hlas. Vzhledla jsem a spatřila pekařovu manželku, která říkala, abych vypadla, jinak že zavolá mírotvorce, a že se jí už dělá špatně ze všech těch spratků ze Sloje, kteří se jim přehrabují v odpadcích. Její slova byla krutá a já proti nim neměla žádnou obranu. Opatrně jsem položila víko a ustoupila jsem, když tu jsem ho spatřila: chlapce s plavými vlasy, který vyhlížel zpoza matčiných zad. Chodil do mého ročníku, ale jeho jméno jsem neznala. Kamarádil s dětmi měšťanů, tak jak bych ho mohla znát? Jeho matka zašla s popuzeným

bručením zpátky do pekárny, ale on mě určitě sledoval, jak odcházím za ohrádku, kde chovali prase, a opírám se o kmen staré jabloně. Pomalu jsem vstřebávala skutečnost, že nemám nic, co bych mohla donést domů rodině. Podlomila se mi kolena a sklouzla jsem podél kmene ke kořenům stromu. Bylo toho na mě moc. Byla jsem příliš podchlazená a vyčerpaná, tak vyčerpaná... *Jen ať zavolají mírotvorce a odvedou nás do sirotčince*, pomyslela jsem si. *Nebo mě nech zemřít přímo tady v tom dešti.*

V pekařství se ozval nějaký rachot a já jsem slyšela, jak ta žena opět křičí. Následoval zvuk rány a já jsem matně uvažovala, co se asi děje. Bahnem ke mně čvachtaly něčí kroky. Pomyslela jsem si: *To je ona. Jde mě zahnat s holí.* Mýlila jsem se. Byl to ten kluk. V náruči nesl dva obrovské bochníky chleba, které patrně spadly do ohně, protože jejich kůrka byla černá jako uhl.

Jeho matka ječela: „Zkrm je prasatům, ty hlupáku! Co s nimi jiného? Žádný slušný člověk si nekoupí spálený chleba!“

Chlapec začal odlamovat kusy hmoty ze zčernalého bochníku a házel je do koryta. Doneslo se ke mně zacinkání předních dveří pekařského obchodu a chlapcova matka zmizela, aby obsloužila zákazníka.

Kluk se nepodíval mým směrem, ale já jsem ho sledovala. Kvůli tomu chlebu a kvůli červenému pruhu na jeho tváři. Čím ho uhodila? Moji rodiče mě nikdy nemlátili. Ani jsem si to nedokázala představit. Chlapec se ohlédl k pekařství, jako by si ověřoval, že je čistý vzduch, pak se obrátil zpátky k praseti a hodil bochník chleba směrem ke mně. Druhý rychle následoval a vzápětí chlapec odčvachtal do domu a zavřel za sebou kuchyňské dveře.

Nevěřicně jsem zírala na bochníky. Byly dobré, vlastně přímo skvělé, až na několik spálených míst. Chtěl, abych si je vzala? Určitě, protože mi ležely přímo u nohou. Než si kdokoliv stačil

všimnout, co se stalo, nacpala jsem si je pod košili, zakryla je pečlivě loveckým kabátem a spěšně jsem se vydala pryč. Horkost bochníků mě pálila do kůže, ale sevřela jsem je ještě pevněji, protože pro mě představovaly život.

Než jsem došla domů, chleby už trochu vychladly, ale jejich nitro bylo dosud teplé. Jakmile jsem je položila na stůl, Prim natáhla ruku, aby si kousek odlomila, ale já jsem ji přiměla, aby si sedla, přinutila jsem matku, aby se k nám připojila u stolu, a nalila jsem teplý čaj. Seškrábala jsem černou kůrku a nakrájela jsem chleba. Snědly jsme celý bochník, krajíc po krajíci. Byl to dobrý, vydatný chléb plný hrozinek a oříšků.

Dala jsem sušit oblečení k ohni, vlezla si do postele a upadla do bezesného spánku. Až druhý den ráno mě napadlo, že ten chlapec možná spálil chleby schválně. Možná je záměrně shodil do plamenů, ačkoliv věděl, že za to bude potrestaný, a pak je donesl mně. Tuto myšlenku jsem ale zaplašila. Určitě se jednalo o nehodu. Proč by to jinak dělal? Vždyť mě ani neznal. Už to, jak mi hodil ten chléb k nohám, ale představovalo obrovskou laskavost, za kterou by mu jistě hrozil pořádný výprask, kdyby na ni někdo přišel. Nedokázala jsem jeho čin pochopit.

Ke snídani jsme snědly několik dalších krajíců a vydaly jsme se se sestrou do školy. Jako by přes noc nastalo jaro. Oteplilo se. Po obloze pluly nadýchané obláčky. Ve škole jsem minula toho chlapce. Tvář mu otekla a kolem oka měl monokl. Stál se svými kamarády a nedal nijak najevo, že si mě pamatuje. Když jsem ale odpoledne vyzvedávala Prim a odcházela ze školy domů, přistihla jsem ho, jak na mě hledí přes školní dvůr. Naše oči se střetly jen na vteřinu a poté se odvrátil. Zahanbeně jsem sklopila oči a právě v tu chvíli jsem ji spatřila. První pampelišku toho roku. V hlavě se mi rozezněl zvonek plný naděje. Pomyslela jsem na dlouhé hodiny, jež jsem trávila s otcem v lese, a věděla jsem, jak přežijeme.

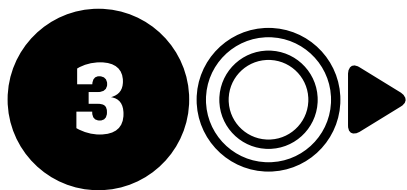
Dodnes se nedokážu zbavit spojitosti mezi tím chlapcem, Peetou Mellarkem, chlebem, který mi vlil do žil naději, a pampe-liškou, která mi připomněla, že náš osud není zpečetěn. Nejeden jsem se otočila na školní chodbě a zjistila, jak mě Peeta pozoruje, jen aby v další vteřině spěšně odvrátil zrak. Mám pocit, že mu něco dlužím, a dluhy nesnáším. Kdybych mu třeba někdy poděkovala, možná bych nyní necítila takový zmatek. Několikrát už mě to napadlo, ale nikdy nenastala vhodná příležitost. A teď už ani nenastane. Protože nás uvedou do arény, abychom bojovali na život a na smrt. Jak přesně mu mám za takových okolností začít děkovat? Poděkování nemůže vypadat upřímně, když se mu přitom budu snažit podříznout hrdlo.

Starosta dočítá Smlouvu o vlastizradě a pokyne, abychom si s Peetou potřásli rukama. Peeta má stejně pevnou a teplou dlaň jako ty bochníky chleba. Dívá se mi přímo do očí a jsem si jistá, že mi tiskne ruku, aby mě uklidnil. Možná to je ale jen křeč z nervozity.

Otáčíme se čelem k davu a začíná hrát hymna Panemu.

No co, pomyslím si. Bude nás čtyřiaadvacet. Mám slušnou šanci, že ho někdo zabije dřív než já.

Jenže se zdá, že na svoje šance poslední dobou nemohu příliš spoléhat.

Jakmile končí hymna, zadrží nás. Ne že by nám nasadili pouta nebo něco takového, ale hlouček mírotvorců nás odvádí předním vchodem do soudní budovy. Možná už se v minulosti někteří splátcí pokusili utéct. Já jsem ovšem nikdy o ničem podobném neslyšela.

Uvnitř mě zavírají do nějaké místnosti a nechávají mě o samotě. Je to ta nejpřepychovější místnost, v jaké jsem kdy byla, s tlustým, měkkým kobercem, sametovou pohovkou a křesly. Poznám samet, protože matka má jedny šaty se sametovým límcem. Sedám si na pohovku a musím stále prsty přejíždět hebkou látku. Také mi to pomáhá v tom, abych se uklidnila, zatímco se snažím připravit na následující hodinu. Během tohoto času se splátcí mají rozloučit se svými blízkými. Nemohu si dovolit rozrušení, abych vycházela z téhle místnosti s opuchlými očima a červeným nosem. Nesmím plakat. Na vlakovém nádraží budou další kamery.

Jako první přicházejí matka se sestrou. Natahuji se k Prim a ona mi sedá do klína a hlavu mi pokládá na rameno, přesně jako když byla ještě batole. Matka se posadí vedle a objímá nás. Několik minut mlčíme. Pak jim začínám vysvětlovat, co mají dělat, když teď nebudu s nimi.

Prim nesmí brát žádné oblázky. Pokud si budou počínat opatrně, uživí se prodejem Primina kozího mléka a sýra i malým lékárnickým obchůdkem, který nyní matka vede pro lidi ze Slo-

je. Hurikán jí bude dodávat bylinky, které si sama nepěstuje, ale musí mu je pečlivě popsat, protože on je nezná tak dobře jako já. Taky jim bude nosit zvěřinu – dohodli jsme se na tom zhruba někdy před rokem a já bych udělala totéž pro něj – a patrně za ni nebude nic chtít, ale měly by mu na oplátku taky něco dávat, například mléko nebo nějaké léčivo.

Vůbec nenavrhují, že by se Prim měla naučit lovit. Pokusila jsem se ji několikrát učit a vždycky to dopadlo katastrofálně. Les jí nahání hrůzu, a kdykoliv jsem něco střelila, rozplakala se a mluvila jen o tom, jak bychom zvíře mohly vyléčit, kdybychom ho donesly rychle domů. S chovem má ale úspěchy, a proto se soustředím právě na něj.

Když končím s pokyny ohledně topiva, obchodu a chození do školy, obracím se k matce a tvrdě jí tisknu ruku. „Poslouchej mě. Posloucháš mě?“ Přikyvuje. Má naléhavost ji poplašila. Musí vědět, co se chystám říct. „Tentokrát nesmíš odejít,“ říkám.

Matčiny oči se stáčíjí k podlaze. „Já vím. Už se to nestane. Nemohla jsem si pomoci, když...“

„Tentokrát budeš muset. Nemůžeš vypnout a nechat Prim, ať se stará o všechno sama. Už tu nebudu já, abych vás obě udržela naživu. Je fuk, co se stane a co uvidíš na obrazovce. Musíš mi slíbit, že nepřestaneš bojovat!“ Zvyšuji hlas, až téměř křičím. Chrlím ze sebe veškerou zlost i veškerý strach, které jsem cítila při její reakci na otcovu smrt.

Vytrhuje paži z mého sevření a nyní přešla zlost na ni. „Byla jsem nemocná. Mohla jsem se vyléčit, kdybych měla bylinky, jaké mám teď.“

Možná byla opravdu nemocná. Viděla jsem, jak od té doby vyléčila různé lidi z otupujícího smutku. Snad je to nemoc, ale v každém případě si ji teď nemůžeme dovolit.

„Tak si je ber. A postarej se o ni!“ odpovídám.

„Budu v pořádku, Katniss,“ říká Prim a bere můj obličej do svých dlaní. „Ty na sebe musíš taky dávat pozor. Jsi rychlá a statečná. Třeba dokážeš vyhrát.“

Nemohu vyhrát a Prim to jistě hluboko v srdci ví. Tahle soutěž bude zdaleka převyšovat moje schopnosti. Děti z bohatších krajů, kde vítězství v Hladových hrách berou jako velkou čest, na ně trénují celý život. Budou mezi nimi chlapci, kteří jsou dvakrát až třikrát větší než já. Děvčata, co znají dvacet různých způsobů, jak zabít člověka nožem. A samozřejmě tam budou i lidé jako já. Ti, které bude třeba odstranit, než začne skutečná zábava.

„Možná,“ říkám, protože bych těžko mohla nabádat matku, ať nepřestává bojovat, kdybych se sama vzdala. Kromě toho nemám v povaze vzdávat se bez boje, i když se zdá, že přede mnou strmí nepřekonatelné překážky. „Pak bychom byly bohaté jako Haymitch.“

„Mně je jedno, jestli jsme bohaté. Chci jenom, aby ses vrátila domů. Zkusíš to, vid’? Doopravdy to zkusíš?“ ptá se Prim.

„Jistě, přísahám, že to opravdu zkusím,“ přikyvuji. A vím, že už kvůli Prim mi ani nic jiného nezbyvá.

Pak se ve dveřích objevuje mírotvorce a posunkem naznačuje, že nám vypršel čas. Objímáme se tak pevně, až to bolí, a já jenom pořád opakuji: „Mám vás ráda. Mám vás obě ráda.“ Ony mi říkají totéž, v další chvíli je mírotvorce vyvádí ze dveří a zavírá za nimi. Bořím hlavu do jednoho ze sametových polštářků, jako bych tím dokázala celou skutečnost nějak zahnat.

Do místnosti vstupuje někdo další. Vzhlednu a překvapeně zjišťuji, že za mnou přišel pekař, otec Peety Mellarka. Nemohu uvěřit, že mě navštívil. Koneckonců, brzy se budu snažit zabít jeho syna. Trochu se ale známe a mou sestru zná ještě lépe. Když prodává kozí sýry na černém trhu, nechává mu vždycky dva

stranou a on jí na oplátku dává štědrý příděl chleba. Vždycky obchodujeme s ním, když nikde poblíž není ta jeho semetrika, protože se pak chová mnohem příjemněji. Jsem si jistá, že by nikdy neudeřil svého syna tak, jako to udělala ona, když spalil chléb. Proč ale za mnou přišel?

Pekař rozpačitě usedá na okraj jednoho z přepychových křesel. Je to velký muž se širokými rameny a s jizvami po spáleních od mnohaleté práce u pecí. Určitě se právě rozloučil se svým synem.

Vytahuje z kapsy kabátu bílý papírový balíček a podává mi ho. Otvírám ho a uvnitř jsou sušenky. To je luxus, jaký si nikdy nemůžeme dovolit.

„Děkuji,“ říkám. Pekař není hovorný ani za nejlepších časů a dnes podle všeho nenachází žádná slova. „Dnes ráno jsem měla kousek vašeho chleba. Můj kamarád Hurikán vám za něj dal ve-verku.“ Přikyvuje, jako by si vzpomněl. „To nebyl váš nejlepší obchod,“ dodávám. Krčí rameny, jako by na tom vůbec nezáleželo.

Nenapadá mě nic dalšího, a tak sedíme mlčky, dokud pro něj nepřichází mírotvorce. Pan Mellark vstává a odkašlává si, aby si pročistil hrdlo. „Budu dávat pozor na tu holčičku. Postarám se, aby měla co jíst.“

Cítím, jak mi při těch slovech padá z prsou část tíhy. Se mnou lidé obchodují, ale Prim mají nefalšovaně rádi. Snad ji mají rádi natolik, aby ji nenechali zemřít.

Další host je také zcela nečekaný. Kráčí ke mně Madge. Nevypadá uplakaně ani se netváří vyhýbavě a promlouvá ke mně tónem, jehož naléhavost mě udivuje. „V aréně tě nechají nosit jednu věc z tvého kraje. Jednu věc, která ti bude připomínat domov. Vezmeš si tohle?“ Podává mi kulatý zlatý špendlík, který jsem ráno viděla na jejím oblečení. Moc jsem si ho předtím neprohlížela, ale nyní si všímám, že znázorňuje malého ptáka v letu.

„Tvůj špendlík?“ ptám se. Výběr symbolu mého kraje je tou poslední věcí, na kterou bych teď měla pomyšlení.

„Připnu ti ho na šaty, ano?“ Madge nečeká na odpověď, naklání se ke mně a připíná mi ozdobu k šatům. „Slib mi, že ho budeš mít v aréně, Katniss,“ říká. „Slibuješ?“

„Ano,“ odpovídám. Sušenky. Zlatý špendlík. Dnes dostávám všemožné dárky. Madge mi dává ještě něco. Polibek na tvář. Pak odchází a já v duchu přemítám nad tím, že Madge možná opravdu po celou tu dobu byla mou kamarádkou.

Konečně se objevuje Hurikán. Sice mezi námi není žádný romantický vztah, ale když rozevírá náruč, neváhám a objímám ho. Jeho tělo je mi dobře známé – to, jak se pohybuje, vůně kouře z páleného dřeva, dokonce i zvuk tlukotu jeho srdce, který znám z tichých okamžiků na lovu –, tohle je ale poprvé, co to vše cítím na vlastní kůži, která se dotýká jeho štíhlého, svalnatého těla.

„Poslyš,“ říká. „Nůž splášíš docela snadno, ale musíš nějak získat luk. To je tvoje největší naděje.“

„Někdy nemají žádné luky,“ poznamenávám a vzpomínám na rok, kdy splátcí dostali pouze hrozivé kyje s hřeby, jimiž se museli ubíjet k smrti.

„Tak si nějaký vyrob,“ říká Hurikán. „I slabý luk je lepší než žádný.“

Pokoušela jsem se napodobit otcovy luky, ale s chabými výsledky. Není to tak jednoduché. I otec musel občas vyhodit nepovedený výrobek.

„Ani nevím, jestli budeme mít dřevo,“ namítám. Jiný rok zase všechny vypustili do pusté krajiny s balvany, pískem a trnitými keři. Ten ročník mi připadal nejhorší ze všech. Mnoho účastníků zahynulo po uštknutí jedovatým hadem nebo zešlelo žízní.

„Skoro vždycky je tam nějaké dřevo,“ odpovídá Hurikán.

„Od toho roku, kdy jich polovina zahynula zimou. Na tom není nic moc zábavného.“

To je pravda. Jedny Hladové hry jsme sledovali hráče, jak v noci mrznou. Sotva jsme je viděli, protože se jenom choulili do klubíček a neměli dřevo na oheň, pochodně nebo cokoliv podobného. Kapitol považoval tolik tichých, nekrvavých úmrtí za nudu. Od té doby je při hrách většinou k dispozici dřevo, aby si splátcí mohli rozdělat oheň.

„Ano, skoro vždycky ano,“ přikyvuji.

„Katniss, je to jenom lov. A ty jsi nejlepší lovec, jakého znám,“ říká Hurikán.

„Není to jenom lov. Protihráči jsou ozbrojení. A přemýšlejí,“ upozorňuji ho.

„Ty taky. A máš víc zkušeností. Opravdových zkušeností,“ pokračuje. „Umíš zabít.“

„Ale ne lidi,“ říkám.

„Jaký v tom může být rozdíl?“ krčí Hurikán pochmurně rameny.

Hrozné na tom je, že pokud dokážu zapomenout, že jde o lidi, opravdu v tom nebude žádný rozdíl.

Mírotvorci přicházejí příliš brzy a Hurikán je žádá o víc času, ale oni ho nekompromisně odvádějí a mě se zmocňuje panika. „Nenech je umřít hladem!“ vykřikuji a držím ho za ruku.

„Nenechám! Víš přece, že nenechám! Katniss, pamatuj, že...“ říká, ale mírotvorci nás odtrhují od sebe a přibuchují dveře, takže se nikdy nedozvím, co chtěl, abych si pamatovala.

Ze soudní budovy je to na vlakové nádraží jenom kousek jízdy autem. Ještě nikdy jsem autem nejela. Jen jsem se párkrát v životě vezla nákladákem. Ve Sloji chodíme pěšky.

Rozhodnutí, že nebudu plakat, bylo správné. Na nádraží se to hemží reportéry, jejichž kamery připomínají hmyz a jsou na-

mířeny přímo na mou tvář. Jsem ale zvyklá nasazovat kamenný, neproniknutelný výraz, a tak to dělám i teď. Všímám si svého obličeje na televizní obrazovce na stěně, která přenáší živě můj příjezd, a potěšeně zjišťuji, že vypadám téměř znuděně.

Peeta Mellark naproti tomu zjevně plakal a kupodivu se to ani zřejmě nepokouší nijak zastírat. Okamžitě přemítám, jestli se nemůže jednat o strategii pro nadcházející hry. Třeba chce budít dojem, že je slabý a ustrašený a nepředstavuje pro ostatní splátce žádné nebezpečí, a potom zničehonic vyrazí do útoku. Podobný postup se před pár lety velice dobře osvědčil Johaně Masonové ze Sedmého kraje. Vypadala jako uplakaný a hloupý zbabělec, takže se s ní nikdo nezdržoval, dokud nezbývalo už jen pár soutěžících. Pak se ukázalo, že Johana umí nemilosrdně zabíjet. Sehrála to opravdu chytře. U Peety Mellarka, pekařova syna, by se ale takováhle strategie moc nehodila. Všechny ty roky, po které měl dostatek jídla a nosil tácy s chleby, se přetavily do širokých ramen a vypracovaných svalů. Bude muset plakat opravdu hodně, aby přesvědčil ostatní, že ho mohou přehlížet.

Musíme několik minut stát ve dveřích vlaku, zatímco kamery snímají naše obličeje; nakonec můžeme konečně vstoupit dovnitř a dveře se za námi milosrdně zavírají. Vlak se okamžitě dává do pohybu.

Rychlost mi zpočátku bere dech. Jistě, nikdy jsem nejela vlakem, protože cestování mezi kraji je zakázané s výjimkou plnění oficiálně přidělených povinností. To pro nás z větší části znamená přepravu uhlí. Tohle ale není obyčejný uhelný vlak. Jde o jeden z vysokorychlostních kapitolských modelů, který uhání průměrnou rychlostí bezmála čtyř set kilometrů za hodinu. Cesta do Kapitolu nám zabere necelý den.

Ve škole nás učí, že Kapitol stojí na místě, kterému se dříve říkalo Skalisté hory. Dvanáctý kraj leží v regionu známém jako

Apalačské pohoří. Uhlí se tu těžilo už před stovkami let, což je taky důvod, proč naši horníci musí kutat tak hluboko.

Ve škole se veškeré vyučování točí kolem uhlí. Kromě základního umění číst a počítat se většina informací týká jeho těžby a zpracování. S výjimkou každotýdenní lekce z dějin Panemu. Většinou jde o spoustu žvástů o tom, za co všechno vdčíme Kapitulu. Víím, že nám neříkají všechno a že skutečný příběh vzpoury bude hodně jiný. Moc často na to ale nemyslím. Ať už je pravda jakákoliv, nevím, jak by mi pomohla sehnat potravu.

Vlak splátců je dokonce ještě luxusnější než ta místnost v soudní budově. Každý dostáváme přidělenou ložnici se šatnou a soukromou koupelnou, kde teče horká i studená voda. Doma nemáme horkou vodu, pokud ji nepřivedeme k varu nad ohněm.

Jsou tu zásuvky plné kvalitního oblečení a Cetkie Trinketová mi říká, že mohu dělat, cokoliv budu chtít, a obléknout si, co se mi zamane – všechno je mi k dispozici. Jenom se mám připravit na večeri, která bude za hodinu. Svlékám si matčiny modré šaty a vstupuji do horké sprchy. Ještě nikdy jsem se nesprchovala. Je to jako stát na letním dešti, jen teplejším. Beru si na sebe tmavě zelenou košili a kalhoty.

Na poslední chvíli si vzpomínám na Madgein zlatý špendlík. Poprvé si ho pozorně prohlížím. Vypadá, jako by někdo vymodeloval malého zlatého ptáka a pak kolem něj dotvořil kruh, s nímž je pták spojen jen špičkami křídel. Náhle ho poznávám. Reprodroz.

To jsou legrační ptáci a představují způsob, jak popíchnout Kapitola. Během vzpoury Kapitola vyšlechtil řadu geneticky změněných zvířat, která mu sloužila jako zbraně. Běžně se jim říkalo *mutanti* nebo *mutové*. Jedním z nich byl i pták jménem reprozob, který si uměl ukládat do paměti celé lidské rozhovory a pak je opakovat. Používali se výhradně samci, kteří byli vypouštěni do

oblastí, kde se schovávali nepřátelé Kapitolu, a jakmile ptáci nashromáždili dostatek rozhovorů, odletěli zpátky do svých domovských center, kde zopakovali, co se naučili. Lidem chvíli trvalo, než jim došlo, jakým způsobem jsou odposlouchávány jejich soukromé rozhovory. Od té chvíle vzbouřenci pochopitelně začali krmit Kapitol nekonečnými výmysly, takže se karta obrátila. Centra byla uzavřena a ptáci byli ponecháni svému osudu v divočině.

Jenže reprodukce nevyumřeli a místo toho se spáрили se samci drozda mnohohlasého a dali vznik reprodrozdům – úplně novému druhu, který dokáže napodobovat ptačí zpěv i lidské melodie. Ztratili schopnost vyslovovat slova, ale stále umějí vydávat celou škálu lidských zvuků, od dětského pištivého švitoření po podstatně hlubší tóny dospělého muže. A umějí přezpívat písně. Nejen pár not, ale celé písničky s řadou slok, pokud máte dostatek trpělivosti, abyste jim zpívali, a jim se líbí váš hlas.

Můj otec je měl obzvláště rád. Na lovu jim vždycky zpíval nebo pískal složité melodie a oni je po zdvořilé pauze vždycky opakovali. Ke každému se nechovají s takovou úctou, ale kdykoliv zpíval otec, všichni ptáci v okolí ztichli a poslouchali. Měl krásný hlas, jasný, silný a tak plný života, že se člověku při jeho poslechu chtělo naráz smát i plakat. Po jeho smrti jsem se nikdy nedokázala přimět k tomu, abych jeho zvyk převzala. Na tom špendlíku je přesto cosi uklidňujícího. Jako bych s sebou měla kousek svého otce, který mě ochrání. Připínám si špendlík na košili a díky tmavě zelenému látkovému pozadí si umím téměř představit, jak reprodrozd létá mezi stromy.

Přichází Cetkie Trinketová, aby mě odvedla na večeři. Kráčím za ní úzkou, houpající se chodbou do jídelny se stěnami obloženými naleštěným dřevem. Je tu stůl se snadno rozbíteľným nádobím a u něj čeká Peeta Mellark. Židle vedle něj je prázdná.

„Kde je Haymitch?“ ptá se Cetkie zvonivě.

„Když jsem ho viděl naposled, šel si dát šlofíka,“ odpovídá Peeta.

„Inu, byl to náročný den,“ poznamenává Cetkie. Mám dojem, že se jí ulevilo, když tu Haymitch není, což jí těžko může někdo vyčítat.

Večeři nám nosí po jednotlivých chodech. Hustá mrkvová polévka, zelený salát, jehněčí kotlety s bramborovou kaší, sýr, ovoce a čokoládový dort. Během jídla nám Cetkie Trinketová neustále připomíná, abychom si nechali dost místa na další chody. Já se ale cpu, protože jsem nikdy nejedla nic podobného, tak dobrého a v takovém množství a protože patrně to nejlepší, co mohu do začátku her udělat, je přibrat pár kilo.

„Vy dva máte aspoň slušné způsoby,“ podotýká Cetkie, když dojídáme hlavní chod. „Loňská dvojice jedla všechno rukama jako párek divochů. Úplně mi to rozhodilo zažívání.“

Vloni byly vylosovány dvě děti ze Sloje, které nikdy, ani jeden den za celý život, neměly dostatek jídla. A když ho najednou byl dostatek, správné stolování bylo rozhodně tím posledním, na co myslely. Peeta je syn pekaře a má matka naučila Prim i mě, jak se správně jí, takže ano, umím zacházet s vidličkou a nožem. Cetkiina poznámka se mi ale natolik nelíbí, že schválně dojídám zbytek jídla prsty a nakonec si otírám ruce do ubrusu. Cetkie tiskne rty těsně k sobě.

Je po jídle a já mám co dělat, abych ho v sobě udržela. Všimám si, že Peeta taky trochu zezelenal. Žaludek ani jednoho z nás není zvyklý na tak bohatou stravu. Když ale dokážu strávit směs Mastné Sae skládající se z myšího masa, prasečích vnitřností a stromové kůry, její zimní specialitu, jsem rozhodnutá, že zvládnou i tohle.

Přesouváme se do jiného oddílu vlaku, abychom se podívali na shrnutí Dne sklizně po celém Panemu. Snaží se jednotlivá

losování rozdělit na celý den, aby je zájemce mohl sledovat všechny živě, ale to mohou dělat jen lidé v Kapitolu, protože se nikdo z nich nemusí účastnit sklizně ve svém kraji osobně.

Postupně sledujeme ostatní sklizně, losování jmen a hlášení dobrovolníků, i když většinou se nikdo nehlásí. Prohlížíme si tváře dětí, s nimiž budeme soutěžit. Několik se mi vrývá do paměti. Obludný kluk, který se vrhá kupředu jako dobrovolník za Druhý kraj. Dívka s liščí tváří a uhlazenými červenými vlasy za Pátý kraj. Chlapec napadající na jednu nohu z Desátého kraje. A nejvýrazněji na mě působí dvanáctiletá dívka z Jedenáctého kraje. Má tmavě snědou pleť a tmavé oči, ale jinak se zjevem i chováním podobá Prim. Když se staví na pódium a ptají se po dobrovolnících, ozývá se ale jen svist větru mezi sešlými budovami kolem ní. Nikdo se nehrne, aby zaujal její místo.

Nakonec ukazují Dvanáctý kraj. Vyvolávají Prim a já se ženu dopředu jako dobrovolnice. Zoufalství v mém hlase se nedá přehlédnout, když odstrkuji Prim za sebe ve strachu, že mě nikdo neuslyší a že odvedou Prim pryč. Oni mě ale samozřejmě slyší. Vidím, jak Hurikán zvedá Prim, a sleduji, jak stoupám na pódium. Komentátoři si nejsou jistí, co říct na to, že dav odmítl zatleskat a mlčky mi vzdal úctu. Jeden prohodí, že Dvanáctý kraj je trochu zaostalý, ale že místní zvyky mohou být okouzlující. V další chvíli se Haymitch řítí z pódia a komentátoři komicky zasténají. Vytahují z osudí papírek s Peetovým jménem a Peeta mlčky zaujímá svoje místo. Potřásáme si rukama. Znovu zazní hymna a program končí.

Cetkie Trinketová je krajně nespokojená se stavem své paruky během sklizně. „Váš instruktor se musí hodně učit o vystupování. A o chování před televizními kamerami.“

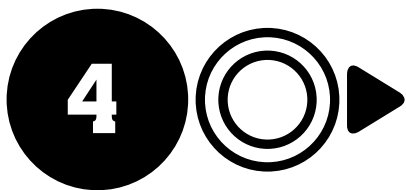
Peeta se nečekaně nahlas rozesměje. „Byl opilý,“ říká. „Je opilý každý rok.“

„Každý den,“ dodávám. Nemohu si pomoci: musím se taky usmát. Cetkie svůj komentář pronesla tónem, jako by Haymitch měl jen poněkud neotesané způsoby, které by se daly napravit s pomocí několika dobrých rad.

„Jistě,“ syčí Cetkie Trinketová. „Je zvláštní, že vám dvěma to připadá směšné. Víte přece, že váš instruktor znamená při těchto hrách vaše záchranné lano a spojení se světem. To on vám radí, shání sponzory a organizuje předávání případných darů. Může být tím rozhodujícím faktorem, který rozhodne, jestli přežijete, nebo ne!“

V tu chvíli se do našeho oddílu vpotácí Haymitch. „Přišel jsem o večeri?“ ptá se s těžkým jazykem. Pak se vyzvrací na dráhý koberec a padá do vlastních zvratků.

„Tak se smějte!“ říká Cetkie Trinketová. Obchází ve svých špičatých střevících nepořádek na zemi a prchá z místnosti.

Několik okamžiků s Peetou vstřebáváme výjev, na němž se náš instruktor snaží zvednout z kluzké, odporné hmoty, která vyšla z jeho žaludku. Z pachu zvratků a alkoholu se mi málem dělá nevolno. Díváme se s Peetou na sebe. Haymitch zjevně nestojí za moc, ale Cetkie má pravdu v jedné věci: jakmile se ocitneme v aréně, nikoho jiného mít nebudeme. Aniž bychom se museli domlouvat, bereme s Peetou Haymitche každý za jednu paži a pomáháme mu na nohy.

„Já upadl?“ ptá se Haymitch. „Tady to smrdí.“ Otírá si ruku o nos a rozmazává si zvratky po obličeji.

„Odvedeme vás do vašeho pokoje,“ říká Peeta. „Trochu vás očistíme.“

Zpola vedeme a zpola vlečeme Haymitche zpátky do jeho místnosti. Nemůžeme ho takhle uložit do přepychového povlečení na posteli, a tak ho odtahujeme do koupelny a pouštíme na něj sprchu. Haymitch si toho skoro ani nevšímá.

„To je v pořádku,“ obrací se Peeta pomalu ke mně. „Já to tu převezmu.“

Nemohu než cítit jistou vděčnost, protože rozhodně nemám chuť svlékat Haymitche, omývat mu zvratky z chlupů na hrudi a ukládat ho do postele. Peeta se na něj možná snaží udělat dobrý dojem, aby byl po začátku her jeho favoritem. Podle toho, v jakém je ale Haymitch stavu, si stejně zítra nebude nic pamatovat.

„Dobře,“ říkám. „Pošlu sem nějaké Kapitolany, aby ti pomohli.“ Ve vlaku je jich plno. Vaří nám. Obsluhují nás. Hlídnají nás. Mají v popisu práce, aby se o nás starali.

„Ne, nechci je tu,“ vrtí hlavou Peeta.

Přikyvuji a mířím do své místnosti. Chápu Peetovy pocity. Taky nedokážu vystát pohled na Kapitolany. Přimět je, aby se postarali o Haymitche, by ale mohlo být jakousi malou pomstou. Přemítám tedy, proč Peeta trval na tom, že si ho vezme na starost sám, a zničehonic si pomyslím: *To proto, že je od přírody laskavý. Podobně laskavě se zachoval tenkrát, když mi dal ten chleba.*

Prudce se zastavuji. Laskavý Peeta Mellark je pro mě daleko nebezpečnější než Peeta krutý a bezcitný. Laskaví lidé si najdou cestu do mého nitra a zakoření tam. A to nesmím Peetovi dovolit. Tam, kam jedeme, to není možné. Proto se rozhoduji, že od nynějška se budu s pekařovým synem stýkat co nejméně.

Vracím se do svého pokoje a vlak se zastavuje u nástupiště, aby doplnil palivo. Rychle otvírám okno, vyhazuji sušenky od Peetova otce z vlaku a opět okno prudce zavírám. Končím. Končím s nimi oběma.

Balíček sušenek dopadá na zem a puká v trsu pampelišek u kolejí. Vidím ten obrázek na pouhý zlomek vteřiny, protože vlak se opět rozjíždí, ale stačí mi to. Připomíná mi tu pampelišku na školním dvoře před tolika lety...

Právě jsem se odvrátila od pohmožděné tváře Peety Mellarka, když jsem si všimla první jarní pampelišky a věděla jsem, že nejsme v beznadějně situaci. Opatrně jsem ji utrhla a spěchala jsem domů. Popadla jsem do jedné ruky kbelík, do druhé Priminu ruku a vyrazily jsme na Louku, kde jsme opravdu našly plno žlutých květů. Postupovaly jsme podél vnitřní strany plotu snad kilometr a půl, dokud jsme neměly plný kbelík pampeliš-

kových listů, stonků a květů. Toho večera jsme se najedly pampeliškového salátu a zbytku chleba z pekařství.

„Co ještě?“ zeptala se mě Prim. „Jaké další jídlo můžeme najít?“

„Všechno možné,“ slíbila jsem jí. „Jenom si na ně musím vzpomenout.“

Matka měla knihu, kterou si přinesla z lékárny. Stránky byly vyrobeny ze starého pergamenu a na nich se skvěly obrázky rostlin, doplněné o jejich krasopisně napsaná jména, místa, kde se nacházejí, a informace o tom, kdy kvetou a v čem spočívají jejich léčivé účinky. Můj otec ale do knihy dopsal další údaje. Rostliny, které se mohou jíst. Pampelišky, divoké cibule, pinie. Prim i já jsme strávily zbytek večera listováním v knize.

Následující den jsme nešly do školy. Nějakou dobu jsem se zdržovala při okrajích Louky, ale nakonec jsem sebrala odvalu a prolezla pod plotem. To bylo poprvé, co jsem zde byla sama, bez ochrany otcových zbraní. Vytáhla jsem si ale z dutiny stromu malý luk a šípy, které pro mě udělal. Toho dne jsem patrně nezašla do lesa hlouběji než na dvacet metrů. Většinou jsem seděla ve větvích starého dubu a doufala jsem, že kolem půjde nějaká zvěř. Po několika hodinách se na mě usmálo štěstí a podařilo se mi ulovit králíka. Několik králíků už jsem zastřelila dřív, pod otcovým dohledem. Tenhle byl ale první, kterého jsem zabila sama.

Neměly jsme maso už několik měsíců. Pohled na králíka podle všeho také pohnul něčím v mé matce. Probrala se k životu, stáhla z něj kožešinu a uvařila ho s bylinkami, které nasbírala Prim. Pak se začala znovu chovat zmateně a vrátila se do postele, ale když se jídlo dovařilo, přiměly jsme ji s Prim, aby se taky najedla.

Les se stal naší spásou a já se každým dnem odvažovala hlouběji do jeho náruče. Zprvu to šlo pomalu, ale byla jsem pevně

rozhodnuta, že nás uživím. Kradla jsem ptačí vejce z hnízd, chytala jsem ryby do sítí a občas se mi podařilo zastřelit králíka nebo veverku. Taky jsem sbírala různé rostliny, které mi vyrážely pod nohama. Rostliny jsou ošidné. Mnohé z nich jsou jedlé, ale stačí se jednou splést a jste mrtví. Pečlivě jsem srovnávala natrhané bylinky s otcovými obrázky a udržovala jsem nás při životě.

Při jakékoliv známce nebezpečí – vzdáleném zavytí či nevysvětlitelném prasknutí větve – jsem zprvu prchala zpátky k plotu. Pak jsem se začala chránit před divokými psy tím, že jsem šplhala do korun stromů. Psy rychle omrzelo čekání a přesunuli se jinam. Medvědi a kočkovité šelmy žili až hlouběji v lese; patrně se jim nezamlouvá pach sazí v našem kraji.

Osmého května jsem šla do soudní budovy, zapsala se kvůli potřebným oblázkům a odtáhla jsem domů první dávku obilí a oleje v Primině vagonku na hraní. Osmého dne v každém měsíci jsem pak dělala totéž. Nemohla jsem samozřejmě přestat lovit a sbírat bylinky. Obilí k životu nestačí a je třeba kupovat další věci: mýdlo, mléko či nitě. To, co jsme nemusely sníst, jsem začala měnit na Jarmarku. Měla jsem strach vstoupit na černý trh bez otce po mém boku, ale lidé si ho vážili a nyní mezi sebe přijali i mě. Zvěřina je koneckonců pořád zvěřina, bez ohledu na to, kdo ji skolil. Taky jsem prodávala u zadních dveří domů bohatších zákazníků ve městě, snažila jsem se vybavit, co mi svěřil otec, a naučila jsem se i pár nových věcí. Řezník kupoval králíky, ale ne veverky. Pekaři chutnají veverky, ale koupí je ode mě, jenom pokud není nablízku jeho manželka. Vrchní mírotvorce zbožňuje divoké krocany. Starosta zase miluje jahody.

V pozdním létě jsem se právě myla v tůňce, když jsem si kolem sebe všimla vysokých rostlin s listy připomínajícími tvarem hroty šípů. Květy měly tři bílé lístky. Klekla jsem si do vody, prs-

ty jsem zabořila do měkkého bahna a vytáhla jsem plnou hrst kořenů s malými, namodralými hlízami, které sice nevypadají nic moc, ale uvařené nebo upečené jsou stejně dobré jako brambory. „Katniss,“ řekla jsem nahlas. Byla to rostlina, podle jejíhož dávného indiánského označení pojmenovali i mě. Šípatka střelolistá. Slyšela jsem otcův hlas: „Dokud dokážeš najít samu sebe, nikdy neumřeš hladem,“ vtipkoval kdysi. Strávila jsem hodiny tím, že jsem prsty u nohou a klacíkem ryla ve dně tůně. Posbírala jsem hlízy, které vypluly k hladině, a toho večera jsme si vystrojily hostinu z ryb a kořenů šípatky, dokud jsme neměly, poprvé po mnoha měsících, břicha naplněná k prasknutí.

Matka se pomalu navracela do života. Začala uklízet, vařit a nakládat část potravin, abychom si udělaly zásoby na zimu. Lidé nám dávali peníze nebo jiné potřebné zboží za její léky. Jednoho dne jsem zaslechla, jak si zpívá.

Prim byla nadšená, že se matka probrala z letargie, ale já jsem ji nepřestávala sledovat a čekala jsem, kdy se znovu propadne do žalu. Nedůvěřovala jsem jí. A malá, zjizvená část mého nitra ji nenáviděla za její slabost, za její apatii, za tvrdé měsíce, kterými jsme kvůli ní musely projít. Prim jí odpustila, ale já jsem se své matce odcizila a vztyčila jsem kolem sebe ochrannou hradbu, abych nikdy nemusela potřebovat její pomoc. Náš vztah už nikdy nebyl takový jako dřív.

A teď zemřu, aniž bych to mohla napravit. Vzpomněla jsem si, jak jsem na ni dnes křičela v soudní budově. Řekla jsem jí ale taky, že ji mám ráda, takže se to nakonec možná všechno vyrovná.

Nějakou dobu jen tak stojím, hledím z okna vlaku a přeju si, abych ho mohla znovu otevřít, ale nevím jistě, co by se stalo při tak vysoké rychlosti. V dálce vidím světla dalšího kraje. Sedmičky? Desítky? Nemám tušení. Myslím na lidi v jejich domovech,

kteří se ukládají do postelí. Představuji si domov s pevně zavřenými okenicemi. Co asi teď dělají má matka a Prim? Dokázaly sníst večeři? Dušenou rybu a jahody? Nebo jídlo zůstalo netknuté ležet na jejich talířích? Dívaly se na shrnutí celodenních událostí v otlučené staré televizi, která stojí na stolku u stěny? Jistě ještě plakaly. Drží se má matka, aby mohla dodávat sílu Prim? Nebo už se zase začala odpoutávat a nechává tíhu tohoto světa na sestřiných křehkých ramenou?

Prim bude dnes v noci bezpochyby spát u matky. Trochu mě utěšuje pomyslením na rozježeného Pryskyřníka, který se uvelebí na posteli, aby ji hlídal. Pokud bude sestřička plakat, přilísá se k ní do náruče a schoulí se u ní, dokud se Prim neutiší a neusne. Jsem moc ráda, že jsem ho neutopila.

Vzpomínky na domov zvyšují mou osamělost. Tento den byl téměř nekonečný. Je možné, že jsme s Hurikánem jedli ještě dopoledne ostružiny? Připadá mi to jako výjev z úplně jiného života. Jako dlouhý sen, který přešel v noční můru. Když půjdu spát, možná se vzbudím zpátky ve Dvanáctém kraji, kam patřím.

V zásuvkách je patrně dostatečný výběr nočních úborů, ale já si jen svlékám košili i kalhoty a vklouznu do postele ve spodním prádle. Povlečení je z měkké, sametové látky a pod silnou prošívanou pokrývkou je mi ihned příjemné teplo.

Jestli mám brečet, nyní je vhodná chvíle. Ráno si mohu smýt všechny stopy slz z tváří. Žádný pláč ale nepřichází. Buď jsem příliš unavená, nebo příliš otupělá na to, abych plakala. Cítím jen touhu být někde jinde, a tak se nechávám pravidelným pohupováním vlaku ukolébat do zapomnění spánku.

Přes závěsy proniká do místnosti šedé světlo, když mě probouzí hlasité klepání na dveře. Slyším hlas Cetkie Trinketové: „Vstávat, vstávat, vstávat! Dneska bude velký, velký, velký den!“ Na několik vteřin se pokouším odhadnout, co se asi děje té žen-

ské v hlavě. Jakými myšlenkami se během dne zabývá? Jaké sny se jí zdají v noci? Nemám sebemenší tušení.

Beru si znovu svoje zelené oblečení, protože není vlastně špinavé, jen trochu pomačkané po noci strávené na hromádce na zemi. Prsty přejíždím po drobném zlatém reprodrozdovi a myslím na les, na svého otce i na to, jak se probouzí matka s Prim a připravují se na nutnost zařizovat všechny věci beze mě. Spala jsem se složitě spletenými vlasy, jak mi je upravila matka na Den sklizně, a účes stále nevypadá špatně, takže si ho nechávám. Nezáleží na tom. Už jistě nejsme daleko od Kapitolu, a jakmile dorazíme do města, o mém vzhledu na dnešní večerní ceremoniál stejně rozhodne vizážista. Jen doufám, že mi nepřidělí takového, který za poslední výkřik módy považuje nahotu.

Vstupuji do jídelního vozu a Cetkie Trinketová kolem mě prochází s šálkem kávy. Potichu si pro sebe mumlá sprostá slova. Haymitch s opuchlým a rudým obličejem po pitce z předchozího dne se hihňá. Peeta drží housku a tváří se poněkud zaraženě.

„Sedni si! Jen si sedni!“ říká Haymitch a mává na mě. Jakmile dosedám na židli, pokládají přede mě obrovský talíř s jídlem. Vajíčka, šunku, hromady opečených brambor. Mísa s ovocem spočívá na ledu, aby její obsah zůstal chladný. Košík s houskami, který přede mne staví, by uživil moji rodinu nejméně týden. Je tu i elegantní sklenice pomerančové šťávy. Nebo se aspoň domnívám, že to je pomerančová šťáva. Pomeranč jsem ochutnala jen jednou, na Nový rok, když mi otec jeden koupil jako speciální lahůdku. Šálek kávy. Moje matka zbožňuje kávu, kterou si nemůžeme téměř nikdy dovolit, ale mně připadá hořká. Stojí tu i tmavě hnědý šálek s něčím, co jsem dosud neviděla.

„Říkají tomu horká čokoláda,“ říká Peeta. „Je to dobré.“

Usrкну trochu horké, sladké, smetanové tekutiny a projíždí mnou zachvění. Přestože mě nesmírně lákají i ostatní potraviny, nejprve vypiji čokoládu až do dna. Pak se cpu vším možným a spořádám, kolik se toho do mě vejde, což není nijak malé množství. Dávám si pozor, abych to nepřehнала s nejtěžšími potravinami. Jednou mi matka řekla, že vždycky jím, jako bych už nikdy v životě neměla vidět žádné další jídlo. „Vždyť ho taky nevidím, pokud ho nedonesu domů,“ odpověděla jsem tehdy a matka zmlkla.

Když už mám pocit, že mi každou chvíli praskne žaludek, opírám se a rozhlížím se po svých společnících u snídaně. Peeta ještě jí – odlamuje kusy housky a namáčí si je v horké čokoládě. Haymitch nevěnuje příliš pozornosti talíři s jídlem a místo toho si přihýbá ze sklenice s červenou šťávou, kterou ředí čirou tekutinou z láhve. Podle pachu jde o nějaký alkohol. Neznám Haymitche, ale viděla jsem ho dost často na Jarmarku, jak hází hrst peněz na pult ženě, která prodává destiláty. Než dorazíme do Kapitoly, bude úplně namol.

Uvědomuji si, že se mi Haymitch hnusí. Není divu, že splátcí z Dvanáctého kraje nikdy nemají šanci. Nejde jen o to, že jsme podvyživení a chybí nám výcvik. Někteří z našich soutěžících byli dost silní, aby se mohli o vítězství přinejmenším pokusit. Zřídka kdy ale získáme sponzory a Haymitch na tom má lví podíl. Bohatí lidé, kteří podporují jednotlivé splátce – buď proto, že si na ně vsadili, nebo aby se mohli vychloubat, že uhodli vítěze –, očekávají, že budou jednat s někým více nóbl, než je Haymitch.

„Takže vy nám máte radit,“ oslovuji ho.

„A tady máte první radu. Zůstaňte naživu,“ říká Haymitch a hýká smíchem. Vyměňuji si pohled s Peetou, než si stačím připomenout, že s ním vlastně nechci mít nic společného. Tvrdost v jeho očích mě překvapuje. Většinou vypadá tak mírně.

„To je moc legrační,“ říká Peeta. Náhle udělá výpad proti sklenici v Haymitchově ruce. Sklenice se tříští o podlahu a krvavě červená tekutina z ní vytéká k zadní části vlaku. „Ale ne pro nás.“

Haymitch na zlomek vteřiny váhá, ale potom zasahuje Peetu pěstí do brady a shazuje ho ze židle. Když se znovu natahuje po láhvi s tvrdým alkoholem, zabodnu nůž do stolní desky mezi jeho ruku a láhev, těsně před jeho prsty. Jsem přichystaná odrazit jeho úder, ale žádný útok nepřichází. Haymitch se místo toho opírá a mžourá na nás.

„Copak, copak?“ podivuje se. „Že bych letos dostal párek opravdových bojovníků?“

Peeta se zvedá z podlahy a bere si zpod ovocné mísy hrst ledu. Začíná si ho přikládat k červenému fleku na bradě.

„Ne,“ řekne Haymitch a zadržuje mu ruku. „Jen ať je ta modřina vidět. Publikum si bude myslet, že ses popral s jiným splátcem ještě před vstupem do arény.“

„To je proti pravidlům,“ namítá Peeta.

„Jenom když vás přistihnou. Modřina bude naznačovat, že jsi bojoval a nikdo tě nechytil, což je ještě lepší,“ vysvětluje Haymitch. Obrací se ke mně. „Dokážeš zasáhnout nožem ještě něco kromě stolu?“

Nejšikovnější jsem s lukem a šípem, ale strávila jsem dost času i vrháním nožů. Pokud také občas zraním šípem nějaké zvíře, je lepší ho dorazit nožem, ještě než se k němu přiblížím. Uvědomuji si, že pokud chci upoutat Haymitchovu pozornost, nyní je ta správná chvíle udělat dojem. Vytrhuji nůž ze stolu, chytám ho za ostří a vrhám ho přes místnost proti stěně. Ve skutečnosti jsem jen chtěla, aby se pořádně zabodl, ale ostří se noří do mezer mezi dvěma panely, díky čemuž vypadám o hodně lepší, než ve skutečnosti jsem.

„Stoupněte si sem. Oba,“ přikazuje Haymitch a kývá do středu místnosti. Poslechneme a on nás obchází, tu a tam do nás dloube jako do zvířat na trhu, zkoumá naše svaly a prohlíží si naše obličej. „No, nejste úplně beznadějní. Vypadá to, že jste ve slušné kondici, a jakmile si vás vezmou do parády vizážisti, budete i docela pohlední.“

Peeta i já mlčíme. Hladové hry sice nejsou soutěží krásy, ale nejhezčí splátcí vředyky seženou více sponzorů.

„Dobře, uzavřu s vámi dohodu. Nebudete mi bránit v pití a já zůstanu dost střízlivý na to, abych vám pomohl,“ říká Haymitch. „Uděláte ale přesně to, co vám řeknu.“

Není to ta nejlepší dohoda, ale pořád jde o obrovský pokrok ve srovnání se situací před deseti minutami, kdy jsme neměli žádného trenéra.

„Dobře,“ přikyvuje Peeta.

„Tak nám pomozte,“ říkám já. „Až budeme v aréně, jaká je nejlepší strategie u Rohu hojnosti, když někdo...“

„Všechno po pořádku. Za pár minut dorazíme na nádraží. Dostanete se do rukou vizážistů. Nebude se vám líbit, co s vámi provedou, ale ať už to bude cokoliv, nebraňte se jim,“ říká Haymitch.

„Ale...,“ začínám.

„Žádné ale. Prostě se nebraňte,“ nenechá mě Haymitch domluvit. Zvedá ze stolu svoji láhev a vychází z vozu. Když se za ním zavírají dveře, vlak potemní. Pořád svítí několik světel uvnitř, ale venku je naprostá tma, jako by padla noc. Dochází mi, že projíždíme tunelem, který prochází horami směrem ke Kapitolu. Hory vytvářejí přirozenou bariéru mezi Kapitolem a východními kraji. Z východu se do Kapitolu takřka nedá dostat jinak než tunely. Tato zeměpisná výhoda představovala významný faktor přispívající k porážce krajů ve válce, která vyústila až v to,

že dnes jsem splátcem. Při přechodu pohoří byli vzbouřenci snadným terčem kapitolských leteckých sil.

Peeta Mellark a já stojíme v tichosti, zatímco se vlak řítí kupředu. Tunel pokračuje stále dál a dál, já myslím na tuny skály, která mě odděluje od modré oblohy a svírá se mi hrud'. Nesnáším pomyšlení, že jsem takhle sevřená mezi kameny. Připomíná mi to doly a mého otce, který se nemůže dostat ke slunečnímu světlu a je navěky pohřben v temnotě.

Vlak náhle začíná zpomalovat a vůz zalévá jasné světlo. Nemůžeme si pomoci. Oba s Peetou přebíháme k oknu, abychom spatřili na vlastní oči, co známe jen z televize: Kapitol, hlavní město Panemu. Kamery nelhaly: je velkolepý. Možná je ve skutečnosti ještě velkolepější, protože nemohly plně zachytit jeho nádheru a třpytivé, duhově zbarvené budovy tyčící se k nebi i lesklé vozy, které projíždějí po širokých dlážděných ulicích, podivně oblečené lidi s prapodivnými účesy a namalovanými tvářemi – lidi, kteří vždycky měli co k jídlu. Všechny barvy působí uměle – růžová je příliš sytá, zelená příliš jasná, žlutá úplně bodá do očí – jako na plochých kulatých lízátkách v té drobounké cukrárně ve Dvanáctém kraji, které jsme si nikdy nemohly dovolit koupit.

Lidé si na nás začínají dychtivě ukazovat, jakmile poznávají vlak se splátcí. Ustupuji od okna, znechucená jejich vzrušením. Víím, že se nemohou dočkat, až budou sledovat, jak umíráme. Peeta ale zůstává stát, a dokonce mává a usmívá se na zírající dav. Přestává teprve ve chvíli, kdy vlak vjíždí na nádraží, které nás skrývá před zvědavými pohledy obyvatel.

Všímá si, jak se na něj dívám, a krčí rameny. „Kdoví,“ říká. „Někdo z nich může být bohatý.“

Zmýlila jsem se v něm. Přemýšlím o jeho činech od okamžiku, kdy začala sklizeň. O tom, jak mi přátelsky stiskl ruku. O je-

ho otci, který za mnou zašel se sušenkami a slíbil, že bude žít Prim... Neponoukl ho k tomu Peeta? Jeho slzy na nádraží. To, jak se nabídl, že Haymitche umyje, ale pak se mu dnes ráno postavil, když viděl, že to po dobrém nepůjde. A nyní mává z okna a snaží se získat si dav na svou stranu.

Jednotlivé kousky skládačky stále netvoří ucelený obraz, ale mám pocit, že vidím, jak se z nich formuje jakýsi plán. Peeta se nesmířil se smrtí. Už teď bojuje, aby zůstal naživu. Což zároveň znamená, že laskavý Peeta Mellark, ten chlapec, který mi dal chleba, se mě ze všech sil snaží zabít.

Skřííp. Skříípu zuby, zatímco Venia, žena se světle zeleno-modrými vlasy a zlatým tetováním nad obočím, trhá za další pruh látky na mé noze a vytrhuje s ním i chloupky. „Pardon!“ pípne svým hloupým kapitolským přízvukem. „Jenže jsi strašně chlupatá!“

Proč tihle lidé při řeči tak piští? Proč tak málo otvírají ústa, když mluví? Proč na koncích vět zvedají hlas, jako by pokládali nějakou otázku? Samé divné samohlásky, úsečná slova a zasyknutí u každého písmene s..., není divu, že jejich mluva tak svádí k parodování.

Venia nasazuje výraz, který má podle všeho vyjadřovat soucit. „Mám ale dobrou zprávu. Tenhle je poslední. Připravená?“ Svírám hrany stolu, na kterém sedím, a přikyvuji. Poslední pruh chloupků na nohách je s bolestným trhnutím vyškubnut i s kořítky.

Jsem v Kosmetickém centru už víc než tři hodiny a ještě jsem se nesetkala se svým vizážistou. Zřejmě se na mě nehodlá dívat, dokud Venia a další členové přípravného týmu nevyřeší několik do očí bijících problémů. Už mi vydrhli celé tělo písčitou pěnou, která ze mě nesetřela jen špínu, ale nejméně tři vrstvy pokožky, upravili mi nehty, aby vypadaly jeden jako druhý, a především zbavili mé tělo ochlupení. Nohy, paže, trup, podpaží i části obočí byly zbaveny chloupků, takže si připadám jako oškubaný pták přichystaný na pekáč. Nelíbí se mi to. Má kůže při dotyku bolí,

svědí mě a je velice citlivá. Dodržuji ale svoji část dohody s Haymitchem a nic nenamítám.

„Vedeš si moc dobře,“ poznamenává chlápek jménem Flavius. Přejíždí si prsty po oranžových nakroucených lokenách a nanáší si čerstvou vrstvu purpurové rtěnky na rty. „Jestli něco nesnáším, je to kňoural. Namažte ji.“

Venia a Octavia, boubelatá žena s celým tělem nabarveným na bledý odstín hráškové zeleně, mi vtírají do kůže nějakou vodičku, která nejprve štípá, ale poté uklidňuje mou bolavou kůži. Následně mě stahují ze stolu a svlékají mi tenké šaty, které jsem chvílemi směla mít na sobě. Stojím před nimi úplně nahý, zatímco mě obcházejí s pinzetami v ruce, aby mohli odstranit poslední vzpurné zbytky chloupků. Víím, že bych se měla stydět, ale všichni tři vypadají tak zvláštně, že ve mně nevzbuzují větší pocity studu než trio extravagantně barevných ptáků zobajících kolem mých nohou.

Nakonec všichni tři ustupují a obdivují své dílo. „Výborně! Už vypadáš skoro jako lidská bytost!“ říká Flavius a všichni se smějou.

Nutím se do úsměvu, abych jim ukázala, jak jsem vděčná. „Děkuji,“ říkám sladce. „Ve Dvanáctém kraji nemáme moc důvodů, proč vypadat hezky.“

Tím si je zcela získávám. „Jistěže ne, chudinko!“ říká Octavia a spráskne nade mnou soucitně ruce.

„Ale neboj se,“ dodává Venia. „Až s tebou Cinna skončí, budeš prostě božská!“

„Slibujeme! Víš, když jsme tě teď zbavili všech těch chlupů a špíny, nevypadáš vůbec hrozně!“ podotýká Flavius povzbudivě. „Zavoláme Cinnu!“

Vybíhají z místnosti. Těžko mohu svůj přípravný tým nenávidět. Jsou to naprostí idioti. Přesto ale víím, že se mi svým zvláštním způsobem snaží pomoci.

Dívám se na chladně bílé stěny i podlahu a odolávám nutkání vzít si na sebe šaty. Tenhle Cinna, můj vizážista, by stejně hned chtěl, abych se zase svlékla. Místo toho zvedám ruce k účesu, k jediné oblasti těla, kterou jsem si podle svého přípravného týmu směla nechat beze změny. Hladím prsty sametové copy, které mi tak pečlivě splétala matka. Má matka. Její modré šaty i boty jsem nechala na podlaze vagonu. Vůbec mě nenapadlo si je vzít a snažit se držet kousku mé rodiny a domova. Teď mě mrzí, že jsem to neudělala.

Dveře se otvírají a dovnitř vstupuje jakýsi mladík. To je jistě Cinna. Ohromuje mě, jak normálně vypadá. Většina vizážistů, s nimiž dělají rozhovory v televizi, jsou tak nabarvení, nalíčení a chirurgicky upravení exoti, že vypadají skoro jako zrůdy. Cinnovy krátce přistřižené hnědé vlasy ale podle všeho mají svou přírodní barvu. Má na sobě obyčejnou černou košili a kalhoty. Jediný ústupek všeobecné honbě za vylepšováním těla je zřejmě jemná, kovově zlatá oční linka. Podtrhuje zlaté vločky v jeho zelených očích. A přes nechuť ke Kapitolu a jeho ohavné módě si říkám, že Cinna vypadá docela atraktivně.

„Ahoj, Katniss. Jsem Cinna, tvůj vizážista,“ představuje se ti chým hlasem, který postrádá kapitolskou strojenost.

„Ahoj,“ hlesnu opatrně.

„Dej mi chvilku, ano?“ říká. Obchází mé nahé tělo; nedotýká se mě, ale vstřebává každý centimetr očima. Odolávám nutkání zkrřížit si ruce na prsou. „Kdo ti dělal vlasy?“

„Moje matka,“ odpovídám.

„Krásný účes. Skutečná klasika. A je v téměř dokonalé rovnováze s tvým profilem. Má velice šikovné prsty,“ říká.

Čekala jsem někoho křiklavě vymóděného, někoho staršího, kdo se zoufale snaží vypadat jako mladík, někoho, kdo se na mě

bude dívat jako na kus masa, který má naaranžovat na talíř. Cinna není ani jedno z toho.

„Vy jste nový, že ano? Myslím, že jsem vás ještě neviděla,“ říkám. Většina vizážistů představuje známé tváře, které vyčnívají z neustále se měnícího davu splátců. Některé vídám po celý život.

„Ano, tohle jsou moje první hry,“ přikyvuje Cinna.

„Proto vám dali Dvanáctý kraj,“ říkám. Nováčky obvykle končí u nás, u nejméně žádaného kraje.

„Já jsem o něj požádal,“ odpovídá, aniž by poskytl další vysvětlení. „Co kdyby sis oblékla šaty a promluvili jsme si?“

Oblékám se a následuji ho dveřmi do salonku, kde na opačných stranách nízkého stolku stojí dvě červené pohovky. Tři stěny jsou holé a čtvrtá je prosklená, takže poskytuje výhled na město. Podle světla odhaduji, že je přibližně poledne, ačkoliv slunečnou oblohu zakryly mraky. Cinna mě vyzývá, abych se posadila na jednu pohovku, a sám usedá proti mně. Tiskne tlačítko po straně stolku. Vrchní deska se rozestupuje a zespodu vyjíždí druhá, s naším obědem. Máme kuře s kousky pomeranče uvařené ve smetanové omáčce, položené na vrstvě perlově bílé obiloviny, drobounkých zelených hrášků a cibulek, housky ve tvaru květů a jako moučník pudink medové barvy.

Pokouším se představit si, jak bych asi sestavovala podobné jídlo u nás doma. Kuřata jsou příliš drahá, ale mohla bych je nahradit divokým krocánem. Druhého krocana bych musela zastřelit, abych ho vyměnila za pomeranč. Kozí mléko by posloužilo místo smetany. Hrášek můžeme vypěstovat na zahrádce. Musela bych donést divoké cibule z lesa. Nepoznávám druh obiloviny: naše příděly za moje oblázky se vždycky rozvaří na nevábnou hnědou kaši. Luxusní housičky by znamenaly nutnost další směny s pekařem, patrně za dvě či tři veverky. Pokud jde

o pudink, mohu se pouze dohadovat, co v něm je. Celkem by šlo o několik dnů lovu a sběru kvůli jedinému obědu, a i pak by byl jenom chabou náhražkou téhle kapitolské verze.

Uvažuji, jaké to asi je, žít ve světě, kde se jídlo objeví po stisknutí tlačítka. Jak bych trávila hodiny, které nyní věnuji procsávání lesa při hledání obživy, kdybych ji dokázala sehnat tak snadno? Co pořád dělají obyvatelé Kapitolu, kromě toho, že si zdobí těla a čekají na novou dodávku splátců, kteří budou umírat pro jejich potěšení?

Vzhlížím a všímám si, že mě Cinna upřeně pozoruje. „Musíme ti připadat neskutečně odporní,“ říká.

Viděl něco v mé tváři, nebo mi četl myšlenky? Má nicméně pravdu. Celá tahle kapitolská sebranka je mi skutečně odporná.

„To je jedno,“ pokračuje Cinna. „Takže, Katniss, k tvému kostýmu na zahajovací ceremoniál. Kolegyně Portia je vizážistka splátce Peety. A momentálně si říkáme, že bychom vás rádi oblékli do navzájem sladěných a doplňujících se kostýmů,“ vysvětluje Cinna. „Jak víš, je zvykem do nich nějak zapracovat to, co je typické pro daný kraj.“

Na zahajovací slavnost má splátce mít na sobě něco, z čeho se dá usuzovat na hlavní zaměření jeho kraje. U Jedenáctého kraje jde o zemědělství. Čtvrtý kraj, rybaření. Třetí kraj, továrny. To znamená, že jako zástupci Dvanáctého kraje budeme s Peetou v nějakém hornickém úboru. Vzhledem k tomu, že hornické kombinézy nejsou příliš slušivé, naši splátci obvykle skončí v krátkých oblečcích a přilbách s čelními reflektory. Při jednom ročníku byli zcela nazí a pokrytí černým pudrem, který měl představovat uhelný mour. Je to vždycky strašné a nijak to nepomáhá získat obdiv davu. Připravuji se na nejhorší.

„Takže dostanu hornické oblečení?“ ptám se a doufám, že nebude aspoň nemravné.

„To přesně ne. Víš, říkali jsme si s Portií, že hornické kostýmy jsou docela překonané. V nich si vás nikdo nezapamatuje. A my oba se domníváme, že je naší povinností zařídit, aby splátcí z Dvanáctého kraje byli nezapomenutelní,“ říká Cinna.

Určitě budu nahý, pomyslím si.

„Takže místo toho, abychom se soustředili na hornictví, zaměříme se na samotné uhlí,“ pokračuje Cinna.

Nahá a pokrytá černým prachem, říkám si v duchu.

„A co děláme s uhlím? Spalujeme ho,“ dokončuje Cinna. „Nebojíš se ohně, že ne, Katniss?“ Vidí můj výraz a usmívá se.

O několik hodin později jsem oblečená do šatů, ze kterých se jistě vyklube buď ten nejobdivuhodnější, nebo nejtrapnější kostým v dějinách zahajovacích obřadů. Mám na sobě prostý černý elastický oděv, který mě zahaluje od kotníků po krk, a lesklé kožené boty zavázané až pod kolena. Nejzásadnější součástí kostýmu je ale volně splývající kápě z oranžových, žlutých a červených pruhů a stejně barevná přilba. Cinna je má v úmyslu podpálit těsně předtím, než náš válečný vůz vjede do ulic.

„Není to pochopitelně skutečný plamen, jen takový malý umělý oheň, který jsme s Portií vymysleli. Budeš v naprostém bezpečí,“ ujišťuje mě. Já si ale vůbec nejsem jistá, jestli do chvíle, než dorazíme do centra města, nebudu osmahnutá pěkně do zlatova.

Na obličejí nemám příliš líčidel, jen mi trochu zvýraznili některé rysy. Vlasy mi rozčesali a poté splekli do copu splývajícího na záda, jaký obvykle nosím. „Chci, aby tě publikum v aréně okamžitě poznalo,“ říká Cinna zasněně. „Katniss, dívka v plamenech.“

Bleskne mi hlavou, že Cinnovo klidné a zdánlivě normální chování je jen přetvářkou úplného šílence.

Přes ranní poznatek o Peetově povaze mi padá kámen ze srdce, když ho vidím oblečeného do stejného kostýmu. Jako pekařův syn by měl vědět o ohni všechno. Doprovází ho jeho vizážistka Portia a přípravný tým a všichni překypují nadšením z toho, jakou senzaci vzbudíme. Kromě Cinny, který vypadá spíš unaveně, když přijímá gratulace.

Rychle nás odvádějí do přízemí Kosmetického centra, které je v zásadě obří stájí. Zahajovací obřad má každým okamžikem začít. Dvojice splátců nastupují na válečné vozy tažené čtyřspřežími koní. Naše zvířata jsou uhlově černá. Koně jsou vycvičeni tak dokonale, že je nikdo nemusí řídit. Cinna s Portií nám pomáhají do vozu a pečlivě aranžují náš postoj i kápě. Ještě poodstupují, aby se spolu o něčem poradili.

„Co si myslíš o tom ohni?“ šeptám Peetovi.

„Strhnu ti kápi, jestli ty strhneš moji,“ cedí přes sevřené zuby.

„Platí,“ říkám. Pokud se nám je podaří sundat dost brzy, možná se vyhneme nejhorším popáleninám. Situace ale nevypadá růžově. Do arény nás vypustí bez ohledu na to, v jakém budeme stavu. „Vím, že jsme slíbili Haymitchovi, že uděláme přesně to, co nám řeknou, ale myslím, že ho nenapadlo tohle.“

„Kde je vlastně Haymitch? Neměl by nás chránit před podobnými věcmi?“ ptá se Peeta.

„Vzhledem k tomu, jak je nasáklý alkoholem, by od něj patrně nebylo moudré, aby se zdržoval u otevřeného ohně,“ odpovídám.

Najednou se oba smějeme. Patrně jsme natolik nervózní z her a bezprostředně taky vyděšení z toho, že se brzy změníme v živé pochodně, že nejdáme rozumně.

Ozývá se zahajovací hudba. Lze ji snadno slyšet, protože je přenášena do celého Kapitolu. Otvírá se masivní brána a odhaluje ulice lemované davy lidí. Jízda potrvá nějakých dvacet mi-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.